

te kijken en onwillekeurig doen ze een stapje achteruit, als Ruurd langs hen heen vliegt. En 't is alleen Piet Bergers die wat doet. Hij heeft plotseling respect gekregen voor Ruurd, die daar zo dapper voor zijn Opa opkwam. Wacht, hij zal hem helpen! „Hier”, schreeuwt hij, net op 't ogenblik dat Ruurd hem voorbij rent, „hier jo, mijn fiets, pak aan!”

Ha, dat is de redding! Met één sprong zit Ruurd op het karretje en, staande op de trappers, zet hij gang, uit alle macht! Kees, bang dat zijn prooi hem zal ontsnappen, springt meteen op de fiets af en strekt zijn hand al uit. Maar dan heeft Ruurd al voldoende vaart. Even nog een duw op de trappers, en daar schiet hij weg! Higgend geeft Kees het op en zoekt met woedende ogen Ruurds helper. „Wie heeft die vent een fiets gegeven?” brult hij. „Kom eens hier, jij!” Maar als hij ziet dat Piet Bergers de schuldige is, bedaat hij wat. Met dokter Bergers, Piets vader, blijft hij maar liever goede maatjes! Maar dat bruggebaas-jochie krijgt hij nog wel eens. Wacht maar, ventje!

Even later springt Ruurd van de fiets en wacht, buiten adem, op zijn kameraden. In een ogenblik zijn ze

bij hem. Nou, Ruurd is daar aan een groot gevaar ontsnapt, hoor! Maar 't was ook wél brutaal, om Kees vlak in z'n gezicht uit te maken voor Thor!

„Hij had je wel kunnen vermoorden”, griezelt Dora de Wit, die van overdrijven houdt. En Ruurd komt er eerlijk voor uit, dat hij even behoorlijk in de piepzak zat. Nou, als Piet hem niet geholpen had....

„k Vond het toch ook wel een beetje lollig”, zegt Jan Bruinsma en dan moeten ze ineens allemaal vreselijk lachen. Ruurd, weer netjes bij Dirk op de bagagedrager, heeft zelf het meeste plezier. En dat niet alleen om het avontuurtje van zopas. 't Is net, vindt hij, of plotseling alles niet zo vreemd meer is; net, of hij er nú eerst goed bij hoort. En zo denken de anderen er ook over, al zeggen ze 't niet. Ze weten nu wat ze aan Ruurd hebben en dat ze in 't vervolg terdege met hem zullen moeten rekenen!

Zo rijden ze dan even later het ruime erf van „Linguenda” op. Ze gaan achterom en zetten de fietsen

tegen de hooiberg. Dan lopen ze hun „gastheer” maar achterna door de grote, halfdonkere schuur, tot Dirk ergens een deur opent en ze in een tamelijk grote, langwerpige kamer belanden. Een lange, houten tafel staat midden in de kamer en daar omheen wat rieten stoeltjes. Verder is er niet veel te zien.

(Wordt vervolgd).

„Onze eigen krant”

Voor de hoogste klassen der Christelijke Scholen
Verschijnt de 20ste van de maand

Redactie: L. Meijer, H.d.S., Bedum - J. Bultuis
H.d.S., Ten Post - Tj. Schaafsma, H.d.S., Kampen
Administratie-adres: "DRUKKERIJ DE VRIES"
Siddaburen Telef. No. 345 - Girorek. no. 09559

9e Jaarg. No. 3 - Juni '53

KRONINGSFEESTEN

in Engeland

't Vorig jaar, na de dood van koning George VI, kwam in Engeland koningin Elizabeth II op de troon.

De kroning en inhuldiging hadden nu op 2 Juni plaats.

Vóór de kroning kwam er heel wat kijken! Want die kroning moest plaats hebben volgens heel oude gebruiken, Engeland is het land van tradities.

Als we al die gebruiken zouden opnoemen, dan kregen we heel dit nummer van O.E.K. wel vol, en daarom zullen we maar een enkel ding noemen.

Maar eerst iets over de jonge Koningin zelf. Ze is nu 27 jaar en haar volk houdt veel van haar, niet alleen, omdat ze nu eenmaal Englands Koningin is, maar ook om haar persoonlijke eigenschappen. Ze is getrouwd met Z.K.H. prins Philip, graaf van Edinburgh. 't Gezin bestaat uit de nu 4-jarige troonopvolger Prins Charles en zijn zusje Prinses Anne. Bij de aanvaarding van haar regering sprak de jonge Koningin 't vorig jaar: „Ik bid, dat God mij helpen wil, deze zwaretaak die zo vroeg in mijn leven op mijn schouders is gelegd, waardig te verrichten”.

De kroning zou plaats hebben in de beroemde Westminster Abbey.

Door middel van radio en televisie zouden duizenden deze gebeurtenissen kunnen volgen. Maandenlang was men in de Westminster Abbey al be-

WESTMINSTER ABBEY

zig om op de dag zelf alles tot in de puntjes voor elkaar te hebben. Timmerman, schilder, stoffeerder, enz. kwamen er aan te pas.

Tweemaal is er een **generale repetitie** gehouden, waarbij een **mannequin** koningin Elizabeth voorstelde. Fotografen en televisiemensen kregen zo al vast een beeld van de werkelijkheid en konden hun maatregelen nemen.

Maar bij de kroning kwamen zo veel handelingen te pas, dat ook koningin Elizabeth zelf een enkele maal moest repeteren. Alles moest van een leien dakje gaan!

En dan Londen zelf! De straten moesten versierd worden, er moesten duizenden verlichtingslampen aangebracht worden; langs de straten, waar de stoet langs zou trekken, werden **tribunes** gebouwd om wel 100.000 mensen een zitplaats te verschaffen. Geen kamer, van welk hotel ook, bleef onbezet. Nieuwsgierigen en genodigden kwamen uit bijna alle landen ter wereld. Voor allen moest er plaats zijn. Zelfs op de Theems lagen tientallen grote Engelse en buitenlandse schepen als drijvende hotels om duizenden tijdelijk te herbergen.

Hoe dichterbij de 2e Juni naderde, hoe meer hoogwaardigheidsbekleders uit het buitenland **arriveerden**.

Eindelijk was Londen gereed.

Jammer, dat op 2 Juni het weer niet meewerkte. In 't begin ging het nog al, maar toen de kroning was afgelopen en een rijtoer door Londen volgde, stroomde de regen neer en doorweekte velen tot op de huid.

Precies op tijd verliet het Koninklijk paar het paleis en stapte in de gouden koets, getrokken door acht prachtige schimmels. Zo gingen ze onder toejuichingen der menigte naar de Westminster Abbey. Daar hadden dan achtereenvolgens verschillende plechtigheden plaats. Zo werd de Koningin allereerst voorgesteld aan haar volk, dat haar daarop met het roepen van „God save the Queen” als koningin erkende.

Daarop legde ze de eed af, waarbij zij beloofde haar volk volgens de wetten van het land te regeren en het Protestantse geloof te verdedigen.

Neergeknield voor het altaar be-

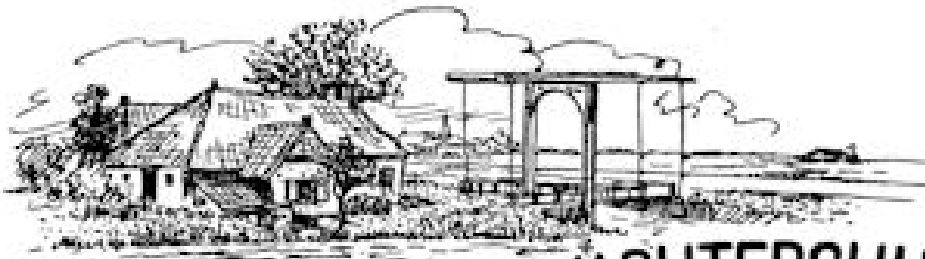

loofde ze met de hand op de Bijbel de eed te zullen houden.

Je begrijpt, dat dat alles erg indrukwekkend en plechtig was. Maar 't plechtigste kwam nog. Want daarna kwam de zalving. Zoals de koningen van Israël door de profeten gezalfd werden met heilige zalfolie (noem er maar eens een paar!) zo zalfde nu de aartsbisschop van Canterbury de koningin. Hij goot de olie uit een gouden oliekruik in een gouden lepel, doopte er twee vingers in en raakte daarmee het hoofd de borst en de beide handpalmen van de koningin aan. Indrukwekkend waren de woorden, die hij daarbij sprak: „Zij uw hoofd met heilige olie gezalfd, zoals koningen, priesters en profeten gezalfd waren”.

Na de zalving kwam de kroning. Gezeten op de kroningszetel met in elke hand een **scepter**, werd haar door de aartsbisschop de kroon opgezet. Deze kroon is geen licht hoedje. Zij weegt 2½ kg. ! Geen wonder, dat die kroon alleen voor deze plechtigheid gebruikt wordt. Als de kroning afgelopen is, krijgt de Koningin een lichtere op 't hoofd.

De aartsbisschop sprak bij de kroning het volgende: „God krone u met een kroon van glorie en recht-

J.F. STULP, HET BRUGWACHERSHUISJE *Van Larum*

KORTE INHOUD:

Ruurd Dijkema is een week. Hij komt bij zijn grootvader, de brugwachter van Larum. Grootvader is een strenge man. Ruurd wil graag naar de H.B.S. Op school wordt hij geplaatst in de opleidingsklas. Met zijn klasgenoten gaat hij naar de boerderij van Dirk v. d. Vaart.

„Ga zitten, lui”, nodigt Dirk, terwijl hij de deur weer sluit en dan tegen Ruurd: „Dit is ons kantoortje, jo. Hoe vind je 't?”

„Leuk” bewondert Ruurd. Hij heeft, evenals de anderen, een stoel opgezocht en kijkt nieuwsgierig om zich heen. Dirk zelf heeft, aan 't einde van de tafel, een soort leunstoel en hij kijkt nogal gewichtig.

„Dat komt omdat hij de Voorzitter is, zie je”, spot Piet Bergers, „je moet die opschepper straks eens horen!”

Maar dat laat Dirk zich niet zeggen! „D'r uit jij”, wijst hij naar de deur en als Piet niet al te gauw gehoorzaamt, wipt „de Voorzitter” met een sprongetje over de tafel heen en de spotter op de rug. „Help eens even, jongens”, roept hij, „dat ventje moet „genade” zeggen en anders de deur uit!” Twee, drie jongens springen toe en in een ogenblik is er in het kamertje een geschreeuw en gestoei van belang. De meisjes gaan maar voorzichtig wat aan de kant, ze vinden dit gedoe wel wat al te wild.

Dan plotseling, net als Frits Verhoog met veel lawaai een stoel omgooit, gaat de deur open en een vrouw staat op de drempel. Ze ziet er nogal „deftig” uit vindt Ruurd en je ziet zo, dat het Dirks moeder is. Haar gezicht, dat anders wel vriendelijk moet zijn, staat nu afkeurend; de ogen kijken streng. Een beetje verlegen laten de lawaaimakers elkaar los en zoeken hun plaatsen weer

op. Alleen Dirk is niet van zijn stuk gebracht.

„'t Is zijn schuld hoor”, wijst hij lachend naar Piet, „hij wil er niet uit gaan, als ik het zeg!”

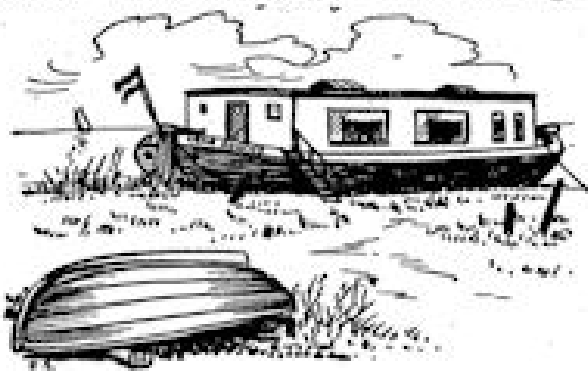
Dirks moeder schudt haar hoofd. „Foei”, zegt ze, maar 't klinkt niet eens boos meer, „wàt een lawaai. 'k Durf jullie niet eens een kopje thee brengen, zo”.

„Kunt U anders gerust doen, Mevrouw”, laat Piet zich ontvallen. Hij heeft dorst gekregen van het gestoei en zijn ogen kijken gultig. Ze moeten er allemaal om lachen, mevrouw ook mee en dan is 't ijs meteen gebroken. Ruurd, netjes voorgesteld door Dirk, („Ruurd Dijkema, waar ik U al van vertelde”) geeft mevrouw een hand en dan verdwijnt ze om de beloofde thee te halen. Dirk beweert dat de

vergadering nu geopend is. Ze vinden het allemaal leuk, zegt hij, dat Ruurd er nu ook bij is en hij hoopt, dat die zich altijd zo dapper zal gedragen als zopas tegenover Thor van Lange Willem. Dan kan de club nog heel wat plezier van hem beleven!

„Bravo!” roept Ria, die weet hoe 't hoort, en een oorverdovend handgeklap en voetengestamp maakt een einde aan Dirks mooie „speech”. Als dan, even later, de thee is gebracht en de dorstige kelen zijn gespoeld, begint Dirk een beetje geheimzinnig over het eigenlijke doel van deze vergadering. Ze hebben namelijk grote plannen, komt Ruurd te horen. Kijk, een club maakt natuurlijk ieder jaar, als 't éven kan, een uitstapje. Verleden jaar zijn ze naar Paterswolde geweest, leuk jo! Maar nu dit jaar hebben ze iets heel bijzonders. Ergens op de Wijde Murk, het meer-tje achter Larum, ligt midden in een wereld van riet en water, een prachtige woonschuit. De eigenaar woont in de stad en hij verhuurt de „Arke Noachs”, zoals het schip heet, 's zomers aan vacatiegangers, die op het meer willen vissen of zeilen. Er zijn altijd veel liefhebbers en de huur is dan ook behoorlijk hoog; veel te hoog voor het clubje van 6b. Maar in het najaar kun je voor een zacht prijsje de schuit wel een dag of wat krijgen. Nu heeft de school binnenkort een paar dagen herfstvacantie en dokter Bergers heeft voor een halve week de „Arke Noachs” ge-

DE „ARKE NOACHS”

huurd. De hele club gaat daar dan „kamperen”. Dirks vader en moeder gaan mee als „leiders” en dokter zal hen met zijn motorboot zelf brengen.

Enig jo! Als 't goed weer is, gaan ze zeilen in een boot, die je daar kunt huren of vissen. En ze gaan misschien met mijnheer van der Vaart mee op jacht! Voor geval het slecht weer mocht zijn, gaat een sjoelbak mee en spelletjes en boeken. Zo zullen ze zich vast niet vervelen!

't Wordt weer een druk geroezemoes van stemmen daar in 't kantoor-tje, omdat ze allemaal tegelijk willen vertellen over hun plannen. 's Morgens zelf proviand halen natuurlijk met de boot en zelf eten koken. Maar als Ruurd, die ook al **enthousiast** wordt, eindelijk vraagt of hij óók mee mag, betrekken de gezichten. „Kijk”, zegt Dirk ernstig, „het kost natuurlijk centen hè? De huur, het eten en de rest moeten we zelf betalen, dat spreekt. Wij hebben daar al meer dan een jaar voor gespaard, elke week een dubbeltje. Frits Verhoog, de penningmeester, heeft zodoende al meer dan veertig gulden in kas. En als jij mee wilt, zul je dus al die dubbeltjes in ééns moeten betalen. Dat wordt minstens vijf gulden. Heb je dat?”

Nu, daar hoeft Ruurd niet lang over te denken. Mistroostig schudt hij het hoofd. Vijf gulden... Opa zal hem zien aankomen!” „Vijf centen”, probeert hij te spotten, „dat zou beter gaan!”

Ja, dat geloven ze allemaal wel. Maar Ria van Dam vindt, dat het tóch niet helemaal eerlijk is. „Als wij vijf gulden ineens moesten betalen, kregen we 't óók niet”, beweert ze. „En er is immers geld genoeg? Als Ruurd nu eens een rijksdaalder betaalde? Zou dát kunnen?”...

Ruurd denkt diep na en in zijn ogen komt weer een beetje hoop. Ze zijn het direct allemaal met Ria eens, dat een rijksdaalder genoeg is en... hij zou toch zo ontzettend graag mee gaan. Als hij nu thuis eens erg zijn best deed en als Tante Lena dan eens voor hem aan Opa vroeg?”

„k Zal 't vragen”, belooft hij alvast en als ik het dan de volgende week meebreng, is dat goed?”

(Wordt vervolgd.)

„Onze eigen krant”

Voor de hoogste klassen der Christelijke Scholen
Verschijnt de 20ste van de maand

Redactie: L. Meijer, H.d.S., Bedum - Bultshuis
H.d.S., Ten Post - Tj. Schaafsma, H.d.S., Kampen
Administratie-adres: "DRUKKERIJ DE VRIES"
Stadsburen Telef. No. 345 - Girorek. no. 139539

9e Jaarg. No. 4 - Aug. '53

Smeekschrift 3 Augustus 1878

Toen de Fransen in 1813 ons land moesten verlaten, werd ons land weer een vrij Nederland. De geest van de revolutie vertrok echter niet!

Men was zeer „verstandig” geworden. De Bijbel was voor velen een verouderd boek. Het verstand van de mens zal hem gelukkig maken! Als de kinderen maar een goed voorbeeld hebben, zullen ze later ook goede en verstandige mensen zijn.

Zo deden „De brave Hendrik” en „De brave Maria” hun intrede in de school. De Bijbel was nog geen verboden boek, maar hoe langer hoe meer onderwijzers lieten de Bijbel liggen. Dat was geen boek voor kinderen! Daarin wordt gesproken van zonde, die woont ook in het hart van kinderen! Daar wil de onderwijzer niet van weten. Neen de kinderen moeten maar veel leren en knap worden. Bouw maar scholen, dan kunnen de gevangnissen worden afgebroken. Nu... we hebben veel scholen, maar de gevangnissen zijn te klein! Gods Woord leert ons het wel anders.

De tegenzin in dit onderwijs werd bij hen, die vasthielden aan Gods Woord, hoe langer hoe sterker. Zij begonnen hun kinderen thuis te houden. Hier en daar begon een vader of moeder zelf zijn kinderen te onderwijzen. Een buurvrouw vroeg haar

buurvrouw, die zulks deed: „Mag ik mijn kinderen ook bij jou sturen? Je kunt er haast net zo goed vier leren als twee”. En buurvrouw deed het. Maar de politie bemerkte het, riep de vrouw voor de rechtbank en zette haar enige dagen als „misdadigster” in de gevangenis. „Ik kon niet denken”, zei ze, „dat ik daar kwaad aan gedaan had”.

Een jong onderwijzer werd van school weggejaagd, omdat men er geen „dweepers” of „femelaars” wilde hebben. Enkele vrienden lieten hem in een grote kamer hun kinderen onderwijzen. Maar ze hadden huiten de waard gerekend. Want zodra de politie het vernam, ging ook deze jonge man achter de tralies, omdat hij ook al de wet overtreden had.

Dat was niet de wet, die we nu hebben, dat de kinderen naar school moeten, de leerplichtwet. Die bestond toen nog niet. Neen, de Regering betwistte aan de gelovigen't recht om eigen scholen op te richten, waarin de kinderen Gods Woord hoorden.

In het land, waar 80 jaar gestreden was voor vrijheid van godsdienst, bestond geen vrijheid van onderwijs voor wie anders gezind was. De klagers moesten tevreden zijn met de school, waarmee de autoriteiten immers zelf tevreden waren.

Hier tegen trad Groen van Prinsterer op. Hij was een warm voorstan-

Mr. G. Groen van Prinsterer

der van de School met de Bijbel. Lange tijd stond hij alleen in de vergaderzalen van het land. „Een veldheer, zonder leger” spotten men.

Hij durfde te zeggen aan de Regering, wat er leefde in de harten van veel eenvoudige Nederlanders.

De revolutie leerde: alle mensen gelijk, allen machtig.

Groen van Prinsterer spreekt het uit, dat alleen de dienst van God een volk gelukkig kan maken. „Tegen de revolutie, het Evangelie!”

In 1842 besluit de regering, dat op de openbare school het ten strengste verboden is uitlegging te geven of uitdrukking te bezigen, waardoor aan Roomse of Protestant, aan Christen of Jood aanstoot zou kunnen worden gegeven. De school was „**neutraal**”. Nu kon ieder toch tevreden zijn? Neen, dat konden de gelovigen niet! Zij verlangen dat het kind vroeg tot de Zaligmaker wordt gebracht. Zij vragen scholen, waar de Bijbel geen verboden boek is. Ze strijden voor een school, waar naar kinderlijke bevattling, en met het oog op de gekruiste Heiland, Gods zegen afgesmeekt, Gods lof gezongen, Gods Woord uitgelegd, Gods Wet ingescherpt, Gods leiding met het va-

derland aangetoond wordt.

Heel enkele scholen worden opgericht.

Eindelijk kwam het jaar 1848. Een nieuwe revolutie in Europa doet tronen instorten of wankelen.

Het Oranjestraat in Nederland bleef slaan. Nieuwe mannen komen aan het bewind. Een nieuwe grondwet wordt aangenomen.

In die Grondwet staat dat er vrijheid van onderwijs is. De openbare school blijft de school echter voor allen en wordt door de Regering betaald. Wie ander onderwijs wil, mag dat doen, maar... zelf alles betalen en bovendien, door de belasting, ook nog mee de Openbare school.

Zo kwamen er, de „Scholen met de Bijbel”. O, 't moest uiterst zuinig! Alles moesten de ouders zelf betalen: het gebouwtje, de banken, de boeken en leien, het **salaris** van de meester. Met minachting keken velen neer op die schooltjes met de Bijbel. Men dacht, dat de kinderen daar alleen maar leerden bidden en in de Bijbel lezen. Op de openbare school werd toch véél beter geleerd! Die scholen waren mooi met veel mooiere boeken en kaarten. De onderwijzers verdienden veel meer.

De meester van de School met de Bijbel had het zeer arm. De ouders konden niet meer betalen. Toch werkten ze door met grote ijver en vertrouwen. Ze wisten, dat het ging om de eeuwige dingen. En dát deed onderwijzer en ouders over het hoofd zien, wát men miste. Dát deed hen jubelen over wat men had: lokalen volgepropt met meer dan honderd kinderen onder één onderwijzer, **bekrompen, onhygiënische** gebouwen, ongeverfde oude banken, weinige en oude leermiddelen, kaarten door de meester op de muur getekend. Menig onderwijzer werkte dubbel voor een halve beloning, offerde gezondheid, ja leven voor de zaak, die hem heilig was!

Toen Groen van Prinsterer stierf, stonden andere mannen klaar om de strijd tegen het onrecht, voor het Evangelie en de School met de

die heel interessant zijn te lezen.
Op één van hun tochten vond Dr

Visser de resten van een boot, die aan niemand minder dan aan de vermaarde wereldreiziger Sven Hedin had toebehoord.

Een andere keer deed Dr Visser een bijzondere ontdekking. Hij vond

in een dal een groot aantal ijstorens. Wat was het geval? Hier was een meer geweest, waarin ijsbergen hadden rondgedreven. Het meer was echter leeggelopen en de ijsbergen waren achtergebleven.

En over de rijkdom van gesteenten, fauna en flora raakt men natuurlijk niet uitverteld.

Hoe hoger men komt, des te minder wordt het aantal levende wezens.

Is echter niet, zoals men tot nu toe meende, dat op die duizelingwekkende hoogten van 7 à 8000 m. alle leven verdwenen is. Want Hillary en Tensing zagen zelfs op een hoogte van 9000 m. een eenzame bergkraai rondvliegen.

In deze barre woestenij, waarin op zo'n 5000 m. hoogte nog kluizenaars wonen, wordt de mens klein onder de majesteit van de Schepper, die ook deze steenmassa's met sneeuwvelden en ijsrivieren zo schoon heeft gemaakt.

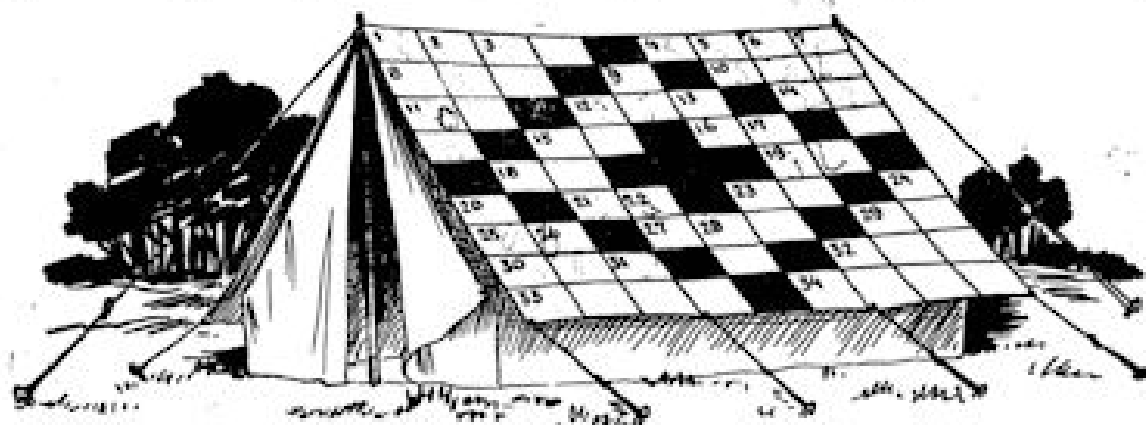
Ons werkhoekje

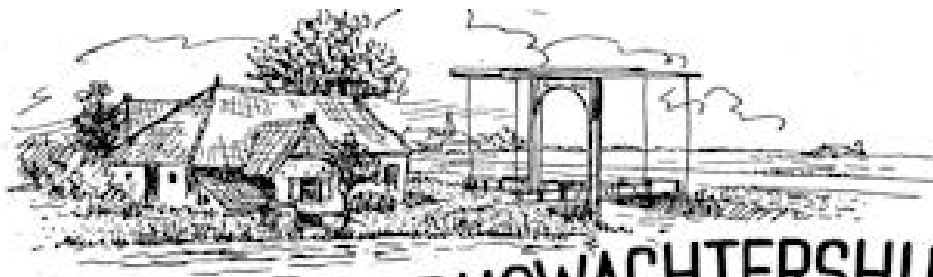
Een pracht vakantie achter de rug, allemaal heerlijk opgefrist en nu meteen maar 'es aan de slag met het aardige „tentraadsel“.

Horizont.: 1. woonverblijf van zeildoek gemaakt (4). 4. terrein waar b.v. tenten opgezet worden (4). 8. werktuig om tot stilstand te komen (3). 10. zangnoot (3). 11. verkorte

meisjesnaam (2). 12. onmisbaar aan je fiets (3). 14. deel van tafel of bureau (2). 15. afkorting (2). 16. stoomschip (2). 18. lengtemaat (2). 19. afkorting voor tijdsbepaling (2). 21. ander woord voor moeder (2). 23. afkorting (2). 25. rivier in Siberië (2). 27. deel van een boek (3). 29. afkorting v. pl.bep. (2). 30. lichaamsdeel(3). 32. wasmiddel (3). 33. voorzetsel (4). 34. niet vriendelijk (4).

Verticaal: 1. voertuig (4). 2. lidwoord van onbepaaldheid (3). 3. een maangestalte (2). 5. deel van een wiel (2). 6. insecteneter (3). 7. niet bol (4).

J.F. STULP,

HET BRUGWACHERSHUISJE Van Larum

KORTE INHOUD:

Ruurd Dijkema is een wees. Hij komt bij zijn grootvader, de brugwachter van Larum. Grootvader is een strenge man. Ruurd wil graag naar de H.B.S. Op school wordt hij geplaatst in de opleidingsklas. Met zijn klasgenoten gaat hij naar de boerderij van Dirk v. d. Vaart.

„O ja”, stemmen ze allemaal gel toe, „’t heeft nog geen haast hoor! En een luid „hoera!” gaat op voor Ruurd, alsof die het geld al in zijn zak had. Maar, de arme jongen zelf weet maar al te goed, dat het daar nog ver van af is!

Nog een hele poos duurt daarna de vergadering en er wordt gepraat over alles en nog wat. Maar het lawaai wordt langzamerhand weer verschrikkelijk, zodat eindelijk Dirks moeder nog eens door de deur komt kijken. Ze vindt, zegt ze, dat de club nu maar moest sluiten en de volgende keer wat rustiger asjeblieft.... Dan maakt Dirk met een flinke hamertik een einde aan ’t feest en gaan ze de fietsen weer opzoeken. Dirk brengt, zoals hij beloofd had, Ruurd netjes terug tot aan ’t dorp en met een „tot morgen op school”, nemen ze bij de brug afscheid. Dan rent Ruurd in eens door naar huis. O wee, ’t is al laat!

Wat zal Opa zeggen?.....

HOOFDSTUK 3.

In de achterkamer van ’t brugwachters-

9. pers.voornw. (2). 12. zeilboottype als afkorting (2). 13. heil den lezer (2). 15. boom (3). 17. groente (3). 20. klank (4). 22. bijwoord (2). 23. viervoetig dier (2). 24. verl. tijd van ’t werkw. tijgen (4). 25. geluid v. e. vierv. dier (3). 28. bijwoord (2). 29. vogel (3). 31. zangnoot (2). 32. deel van de Bijbel (2).

De oplossingen moeten worden ingezonden vóór 10 September aan: L. MEIJER, Wilhelminal. 7, Bedum.

Denk om volledige naam, voornamen en adres.

Er worden weer een aantal prijzen beschikbaar gesteld!

huisje zit tante Lena voor ’t raam een paar jongenssokken te stoppen. Haar gezicht staat een beetje bezorgd en ze heeft al een paar keer naar de Friese hangklok in de hoek gekeken. Snap je nu, waar zo’n jongen blijft? Tot nu toe is hij direct elke dag uit school naar huis gekomen, maar vandaag is er zeker iets bijzonders. ’t Is bij vijven en hij is er nog niet. Enfin, hij is oud en wijs genoeg, maar een beetje vervelend is ’t wel. Nou, ’t is een hele zorg hoor, zo’n jongen in huis! Wat hebben ze er tegenop gezien, haar vader en zij, toen ze wisten, dat zij Ruurd in huis zouden krijgen. O, ’t is geen lastige jongen hoor, dat niet, maar Vader heeft het tóch al zo druk en hij kan nu eenmaal slecht met kinderen omgaan. Dat komt misschien wel mee van die gemene plagerij altijd met bij de brug. Op allerlei manieren proberen kwajongens de oude bruggebaas voor de gek te houden en de oude veldwachter Huisman, die er van weet, kan tegen die lummels ook al niet veel beginnen. En dan is er de scheerwinkel.... Behalve dat „Raas” de ophaalbrug, die een eindje verder over de vaart ligt, moet bedienen, is hij ook nog barbier. De grote voorkamer van het huis is ingericht als „scheersalen” en vooral ’s avonds kan het er behoorlijk druk zijn. En nu nog een jongen er bij, om op te verdienen. „Ik kán het niet meer”, heeft haar vader indertijd geklaagd, „ik ben er te oud voor”. En tante Lena wist dat het waar was. Vader was veel te streng en te kort angebonden voor zoiets. En ze heeft begrepen, dat zij het ook moeilijk zou krijgen. Aan de ene kant haar Vader helpen natuurlijk en aan de andere kant toch ook een beetje moeder wezen voor deze jongen, die zo heel alleen op de wereld stond.

Zo zit Tante daar nog een poosje te peinen, tot plotseling de voordeur opengaat en Ruurd, een beetje bedeesd, maar met een kleur als vuur, binnenkomt. Even, vlug, gaan z’n ogen door ’t kamertje. O, gelukkig. Opa is er niet. Tante zit, met de bril op, te stoppen en ineens valt het Ruurd op hoeveel ze zó op moeder lijkt. Even geeft hem dat een weemoedig gevoel, maar er is geen tijd om er lang aan te denken.

„Hé, gelukkig”, zegt Tante zodra ze hem ziet, „moest je zó lang schoolblijven?”... Ruurd slaat een blik op de klok en vertelt

dan het verhaal van de club en hoe leuk het was. Tante luistert en knikt dat het goed is. Ze vindt het zelf ook fijn dat Ruurd een paar kameraden heeft en hij had er wel mindere kunnen uitzoeken! „Maar voortaan eerst even vragen, hoor”, zegt ze, „want Opa wil graag weten waar je zit”.

„Waar is Opa?” vraagt Ruurd, terwijl hij vast zijn huiswerk bijelkaar zoekt.

Die moest naar de brug”, vertelt Tante „en hij is nog niet terug. ‘k Denk dat hij ergens is blijven praten”. Ruurd knikt en blijft dan even zitten nadenken. ‘t Treft eigenlijk wel mooi, dat Opa er niet is. Als hij nu direct Tante eens vroeg, of hij mee mag binnenkort met het uitstapje van de club en of hij dan een rijksdaalder mag hebben?....

Ja, vooruit hoor, hij waagt het er op! En vóór hij het zelf goed weet, heeft hij het er al uitgeflapt. ‘t Is wel veel geld, een rijksdaalder, maar hij zal erg zijn best doen en Opa heel veel helpen. En mag het dan, Tante?....

Tante kijkt bedenkelijk. Ja, ze begrijpt best, dat Ruurd graag mee wil, maar dit is toch wel wat veel gevraagd. „Een rijksdaalder is voor die kinderen maar een kleinigheid”, zegt ze, „maar voor óns is het een heel bedrag. En als je nu een jàár op die club was geweest, zou ik er niet veel van zeggen, maar ‘t is nog maar een dág Nee Ruurd, dat zal wel niets worden. Maar we zullen Opa ook eens vragen, straks”.

Ruurd zucht diep en kijkt teleurgesteld het raam uit. Jawel, Opa vragen, dat hoëft niet eens, wat diè zegt, weet hij zó wel. En diep in zijn hart moet hij Tante nog gelijk geven ook. ‘t Is ook veel geld, maar.. maar.... ‘t zou toch zo heerlijk zijn....

Met een nieuwe zucht gaat hij dan maar

aan zijn huiswerk. Afwachten maar, misschien verzint hij er nog wat op.

Even later tingelt het belletje van de voordeur en komt Opa binnen. „Zo”, zegt hij, heel oppgewekt voor zijn doen, „is Ruurd al thuis? Dat treft, want ‘k heb nieuws voor je, jo!”

Een beetje achterdochtig kijkt Ruurd op van zijn werk. Als Opa zó spreekt, vertrouwt hij het niet goed. Veel moois zal het alvast niet zijn....

„Kijk eens”, zegt Opa, als hij zijn stoel heeft bij geschoven, „‘k trof zopas, toen ik van de brug kwam, de oude Caspers. Hij vroeg of ik even mee ging naar zijn huis, want hij had een boodschap voor me. Nou, ik mee naar de Nieuwe Buurt hè en daar hoorde ik dat Caspers een haantje had gevonden voor Ruurd. Hij had mij indertijd al beloofd, dat hij eens rond zou kijken en nu was er dan wat. Caspers zijn zoon is zó als je weet, krantenbezorger. Hij bestelt niet alleen hier in Larum, maar ook in Eltens en op Snakkersbuurt. En nu vertelde Caspers mij, dat de jongen het alleen niet meer af kon. Hij zocht om een hulp, die in ieder geval Larum en omstreken van hem zou kunnen overnemen. Er is voorlopig een rijksdaalder in de week aan te verdienen en als ‘t goed gaat, later meer. De jonge Caspers heeft een fiets voor zijn helper beschikbaar en hij gaat de eerste week zelf mee, om alles te leren vinden. Nu je snapt wel, dat ik ‘t met beide handen heb aangenomen. Wat zeg je er van Ruurd? Nu kun je wat mee verdienen jo, en dat is wel nodig!”

‘t Is best, Opa”, knikt Ruurd. De gedachte wat te verdienen, lokt hem ook wel aan. En bovendien: „een rijksdaalder” heeft Opa gezegd en direct is het toen door hem heen gegaan: fijn, dan kan ik zelf het geld voor de kampeertocht verdienen. Misschien vindt Opa het dan wel goed....

Opa steekt een pijpje aan en praat maar door over Ruurds haantje. En dan plotseling begint Tante Lena over dat andere....

Ruurd schrikt er haast van en met spanning luistert hij toe. Tante vertelt van de nieuwe kameraden en van de club, waar Ruurd nu ook bij hoort. En dat ze nu een uitstapje in ‘t zicht hebben....

O wee, dit valt niet in goede aarde; Ruurd ziet het aan Opa's gezicht dat plotseling betreft. Maar als tante de rijksdaalder noemt, waar Ruurd om heeft gevraagd, loopt hij de oude man de gal over.

„Toe maar, toe maar!” barst hij los, „een rijksdaalder voor een uitstapje, ‘t kan niet op, zeker. Dat heb je er van, als je met de deftigheid omgaat. Gewone jongens zijn niet goed genoeg; mijnheer moet op de club bij ‘t zontje van de dokter en van Van der Vaart. En Opa betaalt wel. Nee mannetje, daar komt niks van. ‘k Heb al lang gemerkt, dat jij ‘t hart veel te hoog draagt. Dat huiswerk ‘s avonds staat me ook niet aan. Verdien jij later je kostje maar met de handen, daar hoeft niemand zich voor te schamen. In mijn huis geen student

en geen leerbekken, houd je dat voor gezegd!" En zo draaft de oude man nog een tijdlang door, tot Ruurd het niet meer uithouden kan. Wég zijn vacantiereisje, wég zijn hoop om téch nog naar de H.B.S. te kunnen gaan, 't volgend jaar; alle mooie plannen in één keer kapot! Een wilde woede laat in hem omhoog — o, hij zou wel kunnen huilen en schreeuwen tegelijk!

„k Mag nóóit wat", gooit hij er dan plotseling uit.... „nóóit, nóóit. Warken, dat mag en geld verdienen en vulle hokken schoonmaken en als ik wat vrág, is 't altijd „neel!" Maar 'k ga téch naar de H.B.S. 't volgend jaar, dat zult u zien, 'k doe het téch!" Brutaal heeft hij de laatste woorden er uit geschreeuwd en hij stampvoet van drift.

„Stil toch, jongen", schrikt Tante, die Ruurd nog nooit zo heeft gezien, „zo mag je niet praten tegen je Opa"....

Maar 't is al te laat. Trillend van drift is de oude man overeind gekomen.

„Zo", heeft zijn oude stem, doe jij het téch.... Maar dan mijn huis uit, dat vertel ik je. Want zolang ik leef, heb ik het hier te zeggen! En nu de kamer uit, als je niet wilt, dat ik je plát sla, brutale vlegel. Vooruit, naar de zolder jij en geen sten vanavond, lummel die je bent!....

Met beide handen omhoog staat de oude bij de deur en zijn stem slaat over van drift. Tante, hevig geschrokken, probeert haar vader te kalmeren. Meteen pakt ze

Ruurd bij de arm en duwt hem de kamer uit. „Vooruit nou", dringt ze, „'t is zo al mooi genoeg niet? Je moest je schamen, zo tegen je grootvader te doen!" Dan slaat de deur achter Ruurd dicht en klimt hij langzaam het laddertje op, naar boven. Daar, op het zolderkamertje, laat hij zich neerploffen op een stoel en met het hoofd op de armen, snikt hij plotseling zijn verdriet uit. O, wat is alles nu ineens donker geworden en hopeloos naar! En dat mee door zijn eigen schuld. Want juist door die brutaliteit zal Opa nu natuurlijk helemaal niet meer toegeven. Wég zijn nu alle mooie dingen en bovendien zijn Opa en Tante nog zó hoog, dat het wel nooit weer in orde zal komen.

„Ik wil hier niet langer blijven", snikt hij wanhopig, „ik wil het niet en ik doe het niet!" Maar meteen schudt hij het hoofd om zijn eigen woorden. Hij kan immers nergens anders naar toe. Een poos blijft hij nog snikken, dan, langzaam, kalmeert hij wat. Is het wel zo, dat hij helemaal alleen is? Plotseling moet hij denken aan wat vroeger zijn moeder vaak zei: „Juist als alles om ons zo donker lijkt, ziet God naar ons en Hij maakt het zéker weer licht". Nog nooit heeft hij die woorden zo goed begrepen als nu. En diep uit zijn hart gaat een stil gebed op naar de Hemelse Vader, die juist nu zo heel dicht bij hem is!

Als Tante die avond, vóór ze zelf ter ruste gaat, nog even naar boven sluipt, naar de bedstee op zolder, is Ruurd al lang in slaap gevallen. Een ogenblik blijft ze, bij het licht van het spaarlampje, staan kijken naar haar neef, die soms in zijn slaap nog even opschokt, als in een onrustige droom.

„Arme jongen", fluistert ze, terwijl ze even over zijn klamme haren strijkt, „wat was het een moeilijke avond voor je. Maar alléén ben je toch niet, al dacht je misschien van wel. Ik zal proberen je te begripen en te helpen en God zal zorgen, voor ons allemaal".... Dan draait ze het lichtje uit en zoekt voorzichtig de weg naar beneden....

HOOFDSTUK 4.

Een mooie dag in 't laatst van September. Met een stevig gangetje fietst Ruurd Dijkema op de kale landweg, even buiten Larum. Zijn grote fietstas, die een uurtje geleden nog uitpuilde van de kranten, is nu bijna leeg. Het dorp zelf heeft hij al afgewerkt, nu nog de rij huisjes ginds aan de vaart de z.g.n. Snakkerbuurt en eindelijk, als verste uithoek, de boerderij van Reinders. Daarmee is dan voor vandaag het werk weer afgelopen.

Dit nieuwe baantje bevalt Ruurd niet slecht en, met het windje lekker in de rug, trapt hij vlug verder. Als 't een beetje lukken wil, is hij om half acht klaar. En dan staat er bij Tante een bordje lekkere, warme pap te wachten!

(Wordt vervolgd).

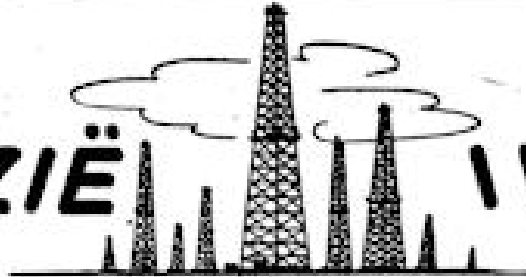
„Onze eigen krant”

Voor de hoogste klassen der Christelijke Scholen
Verschijnt de 20ste van de maand

Redactie: L. Meijer, H.d.S., Bedum - Bulthuis
H.d.S., Ten Post - Tj. Schaafsma, H.d.S., Kampen
Administratie-adres: "DRUKKERIJ DE VRIES"
Stadsburen Telef. No. 345 - Girorek. no. 139559

9e Jaarg. No. 5 - Sept. '53

PERZIË IRAN

't Is wonderlijk gegaan in Perzië. En niet zonder bloedvergieten. Maar per slot van rekening is er heel wat veranderd, en naar men hoopt, veel verbeterd.

De meesten van jullie weten wel, dat er over Perzië (of Iran, zoals het ook wel genoemd wordt) een sjah regeert. Deze sjah kon het niet te goed vinden met zijn minister-president Mossadeq.

Perzië is rijk aan olie, maar de Perzische bevolking is straatarm en moet hard werken voor een groepje groot-grondbezitters, die alle baantjes en betrekkingen onder elkaar verdelen en de grootste macht hebben in het parlement.

De sjah was begonnen zijn uitgestrekte landerijen te verdelen onder de arme bevolking. Mossadeq is een van de groot-grondbezitters en deed dit niet. De Sjah werd bij de armen dus populair, geliefd. Dit was één van de tegenstellingen tussen de Sjah en Mossadeq. Mossadeq is taai en onverzettelijk, koppig. Dit is wel gebleken bij de nationalisatie van de olie. Vroeger had een Engelse maatschappij, de Anglo-Iraanse Olie-mij., het recht olie te winnen in Perzië. Een gedeelte van de opbrengst moest deze maatschappij afstaan aan de Perzische staatskas. 't Waren Perzië's voornaamste inkomsten.

Maar de oliebronnen werden gena-

tionaliseerd en tevergeefs probeerden de Engelsen met de Perzen een overeenkomst aan te gaan. Mossadeq stelde zijn eisen te hoog en wist van geen toegeven. 't Gevolg was, dat de Engelsen vertrokken en Perzië zich maar moest redden bij de oliewinning, bij de raffinaderijen en bij het vervoer en de verkoop. 't Resultaat was, dat er in de laatste twee jaar slechts het duizendste deel van de vroegere olie-afzet verkocht kon worden. De staatsschuld steeg tot millarden! Maar Mossadeq bleef koppig.

DE SJAH VAN PERZIË

De Sjah, veel minder wilskrachtig dan zijn premier, kon er niets aan veranderen.

Eens heeft hij Mossadeq ontslagen,

maar een paar dagen later was de oude, ziekelijke man op zijn post terug. De meeste staatszaken deed hij af, terwijl hij te bed lag. Soms werd hij naar het parlamentsgebouw gedragen. Vaak zag men hem in tranen, maar steeds wist hij zijn zin door te drijven. Onlangs probeerde hij de sjah het land uit te zetten. 't Heette, dat deze voor onbepaalde tijd naar het buitenland vertrok. 't Volk begreep echter, dat dit betekende, dat de Sjah afgezet en verbannen zou worden. Er werden grote afhankelijkheidsbelogingen gehouden en de Sjah beloofde te blijven.

Toch gaf Mossadeq zijn plannen niet op. Hij liet een referendum, een volksstemming houden, waarbij het volk zich moest uitspreken. 't Ging eigenlijk om deze keus: vóór óf tegen Mossadeq. 't Werd een wonderlijke stemming. In Teheran, de hoofdstad, ging het bijv. op de volgende manier: Op vier stadspaleizen was een grote legertent opgesteld. In twee van deze tenten moesten de vóórstanders van Mossadeq stemmen, de tegenstanders konden in de beide andere tenten terecht. Boven deze laatste tenten waren spandoeken aangebracht, waarop stond: „Zij, die hier stemmen, zijn verraders“. Bovendien moesten alle stemmers hun naam, adres en vingerafdruk op het stembiljet zetten. Zo wist Mossadeq zijn tegenstanders later gemakkelijk te vinden. Aanhangers van de premier fotografeerden bovendien de tegenstemmers en jouwden ze uit. Geen wonder, dat de meeste tegenstanders thuis bleven en 't referendum 'n grote overwinning voor Mossadeq werd.

„Zie je wel“, zei Mossadeq, „'t volk is 't met mijn wijze van regeren eens“.

Omdat hij te veel tegenstanders in het parlement had, wilde hij dat parlement ontbinden en nieuwe verkiezingen houden, waarschijnlijk op dezelfde manier. Daartoe verlangde hij van de Sjah, dat deze een decreet zou ondertekenen, om het parlement te ontbinden.

Maar de Sjah voelde daar niet voor. Hij benoemde in stilte een nieuwe premier, generaal Zahedi. Deze

kreeg opdracht bij verrassing de oude Mossadeq met zijn vrienden gevangen te laten nemen.

Maar 't plan lekte uit en de soldaten, die de premier gevangen zouden nemen, werden bij zijn woning ontwapend. De Sjah, die met de keizerin in Zuid-Perzië vertoefde, vertrok per vliegtuig overhaast uit zijn land eerst naar Irak en verder naar Rome.

Mossadeq scheen voorgoed overwinnaar.

Terneergeslagen en ontmoedigd zaten de Sjah en zijn gemalin in Rome. Totdat er plotseling andere berichten kwamen . . .

't Was Mossadeq niet gelukt de nieuwe premier Zahedi te arresteren. Deze was gevlucht, de bergen in. Vandaar uit riep hij per radio de bevolking op tot trouw aan de Sjah. En wat niemand meer verwacht had, gebeurde. Er kwam opstand in Teheran tegen Mossadeq. Steeds meer sloten zich bij de monarchisten aan. In straatgevechten behaalden ze de overwinning. Generaal Zahedi arriveerde per vliegtuig. Alle belangrijke gebouwen werden bezet.

De belangrijkste gevechten hadden plaats bij de woning van Mossadeq, eigenlijk een sterk fort, dat door Mossadeq's lijfwacht moedig werd verdedigd, maar eindelijk moesten ze zich toch overgeven.

Maar hoe men zocht, Mossadeq zelf was niet meer aanwezig. Hij had nog kans gezien te ontsnappen.

MOSSADEQ ONTSNAPTE . . .

terkamertje. Daar vond hij Tante Willie uit Alkmaar, die op haar knieën voor het lage dressoir lag en de stapeltjes ondergoed nakeek. Stijl ging Ruurd naast haar staan. Toen Tante nu op zeker ogenblik een hoopje kleren uit elkaar haalde, rolde er een klein, rond doosje uit. Tante raapte het op, deed het open en... haalde er een tot een propje samengevoeven briefje van vijf en twintig gulden uit. „De stumper”, zei ze, op moeder doelend, „dat heeft ze opgespaard en weggelegd om er iets extra's voor te kopen. Misschien wel kleren voor jou, jongen”. Even dacht Tante na, toen, plotseling, dawde ze Ruurd het geld in de hand. „Hier”, zei ze, „dat geld komt jou toe en 'k vrees, dat je 't anders niet krijgt. Bewaar het zuinig, misschien komt het je nog eens van pas. En vergeet nooit, dat je moeder het met zorg heeft overgespaard”.

Ruurd heeft het geld toen in zijn beursje gestopt en er is verder nooit weer door iemand over gepraat. Tante Willie is het vorige jaar met haar gezin naar Australië gegaan en niemand hier weet iets van dat geld. Toen hij later het plan kreeg om naar de H.B.S. te gaan, en begreep dat daar geld voor nodig was om boeken en zo te kunnen kopen, wist hij plotseling wat hij met zijn schat zou doen. En hij wist ook, dat moeder dit, als ze het geweten had, zeker zou hebben goed gevonden. Met de grootste zorg heeft hij overal, waar hij de laatste tijd geweest is, zijn beursje verstopt en ook nu, bij Ops, heeft hij er een veilig plekje voor gevonden. In een hoek van de

gedachten onwillekeurig naar het hoekje achter de schoorsteen.... Met geweld heeft hij eerst die boze gedachten van zich afgezet. Nee hoor, die vijf en twintig gulden van moeder moest onaangeroerd blijven, tot hij naar de H.B.S. zou gaan. Maar eindelijk is hij toch voor de verleiding bezweken. Och, dat gaan naar de H.B.S. daar kwam misschien toch niets van en hij zou in ieder geval wel sparen, tot hij die rijksdaalder terug had....

Verleden Zaterdagavond heeft hij toen de stoute schoenen aangetrokken en Ops nóg eens gevraagd of hij mee mocht. Jan Caspers had al aangeboden om die paar avonden de kranten voor hem te doen. „En U hoeft niets te betalen, Ops”, heeft hij er aarzelend achteraan gezegd. Ops vatte dit zo op, dat de anderen voor hem betaalden en Ruurd liet het maar zo. Toen ook Tante Lena nog een beetje meehielp, gaf Ops zich gewonnen. „Vooruit dan maar”, zei hij, „als het dan toch niks kost”....

Ruurd was erg blij met zijn overwinning, maar toch niet zó, als hij gedacht had. De gedachte dat het geld van moeder nu gewisseld moest worden, deed hem pijn. Maar hij heeft zich daar overheen gezet en nu hij daar met zijn kranten naar Snakkerbuurt fietst, maakt hij het plan, om het morgenvroeg maar meteen te doen. 't Beste zal wel zijn om met het „briefje” naar een winkel te gaan, ergens aan de andere kant van het dorp, waar Tante nooit komt. De mensen mochten haar anders eens vragen, hoe die jongen aan zoveel geld kwam.

Hij zal daar dan een kleinigheidje kopen en later, bij school, van het wisselgeld een rijksdaalder geven aan Frits, de penningmeester van de club. De rest van het geld gaat terug naar de zolder.... Zo spreekt hij met zichzelf af en, hij dat nu alle moeilijkheden opgelost zijn, bestelt hij vlug

zolder, achter de schoorsteen, ligt een plank een beetje los. En onder die plank ligt het beursje....

Toen hij nu zo dringend een rijksdaalder nodig had voor de club, gingen zijn

zijn kranten op Snakkerbuurt. Dan wipt hij weer op zijn fiets en trapt vlug verder. 't Begint al een beetje schemerig te worden over de velden en Ruurd denkt er aan, dat hij binnenkort een lantaren nodig zal heb-

ben. Dan plotseling houdt hij zijn vaart een beetje in en tuurt scherp de weg langs. Wat ligt daar nu voor donker hoopje in de berm, vlak aan de sloot? 't Lijkt zo, vanuit de verte, wel een pak stroo, dat van een wagen is gevallen, maar als hij wat dichterbij komt merkt hij, dat 't toch iets anders is. En dan ineens ziet hij het en even klopt hem het hart in de keel van 't. O kijk, dat is een man, die daar e e ingloos ligt, dood misschien... Een fiets ligt er vlak bij, half over de weg.

„Boer Reinders waarschuwen”, dat is de eerste gedachte, die Ruurd door het hoofd schiet. Er is vast een ongeluk gebeurd en niemand die er van weet. Even kijkt hij, in 't voorbij fietsen, naar de verongelukte. Wie zou het zijn? Nee, hij kent hem niet en dood is die man ook niet; 't lijkt haast wel of hij slaapt. Een vreemd, rochelend geluid komt uit zijn borst.

Dan zet hij de vaart er weer in en even later komt hij buiten adem, bij Reinders het erf opstuiven. Hij treft het: de boer staat bij het hek met iemand te praten. Die andere is Lange Willem ziet Ruurd, als hij dichterbij komt. De bakfiets staat bij de weg, een dood schaaap ligt er op. Willem heeft dat beestje zeker pas gekocht en hij is nu bezig de boer te betalen. Vlug schiet Ruurd er op af.

„Kom toch gauw”, hijgt hij, „er ligt 'n bewusteloze man in de berm, hier vlak bij; de fiets ligt er naast”.

De boer kijkt Ruurd maar wat vreemd aan. „Een man in de berm?” broemt hij. „Wie kan dat nou zijn, Willem?” De Lange denkt even na en harst dan plotseling in lachen uit. „Ha, ha, ha,” schatert hij, „snap je dat nog niet boer? 't Is Gabe van der Leest natuurlijk weer. Elke Vrijdag heb je dat feest! De man is stomdronken vanzelf en hij heeft gedacht, dat-ie al thuis was. Toen is hij maar meteen in z'n bed gekropen”....

„Zo zal 't wel wezen”, knikt Reinders, „maar we kunnen hem daar toch niet laten liggen, wel? 't Is ook een mens en hij heeft vrouw en kinderen”. Ja, dat vindt Willem ook en na wat heen en weer praten besluiten ze om de dronkaard maar even op Willems bakfiets te leggen en hem dan bij de boer in 't hooi zijn roes te laten uitslapen. Dan leggen ze het dode schaaap in 't gras en gaan met de lege bakfiets de weg op. Ruurd heeft intussen vlug zijn krant in de bus gestopt en loopt hen achterna. In zijn maag is plotseling een raar gevoel. Hij heeft Gabe van der Leest wel eens horen noemen, maar hij kende hem nog niet. 't Is een veekoopman, die geregeld 's Vrijdags naar de markt in de stad gaat en dan vaak dronken terug komt. Verleden week heeft Jan Caspers hem nog thuis gebracht.... En dat ze die man daar nu gaan halen of 't een stuk vee was — 't is toch verschrikkelijk!

De boer en Lange Willem hebben nu de dronken veekoopman gevonden en zonder

veel omslag tillen ze hem op en leggen hem op de bakfiets. Met weerzin staat Ruurd er naar te kijken en dan ziet hij plotseling iets in 't gras liggen, op dezelfde plaats ongeveer, waar de dronkaard gelegen heeft. Vlug raapt hij het op.

't Is een oude, leren portefeuille, een stuk of wat papieren steken er half uit. Die portefeuille is Gabe zeker uit de zak gevallen, toen hij daar in de berm neertuimelde. Even houdt Ruurd het ding in de hand en bekijkt het van alle kanten. Zou hij het naar de politie brengen? Nee, 't is toch maar beter om het boer Reinders te geven. Die kan er dan gemakkelijk voor zorgen, dat Gabe het ding terug krijgt.

De boer en Lange Willem zijn intussen al weggegaan met hun vrachtje en vlug fietst Ruurd hen achterna: „Kijk, die portefeuille is zeker van Gabe; hij lag daar in 't gras” „Kerel”, schrikt de boer, „geef gauw hier! Wie weet hoeveel geld er in zit. Nou, gelukkig dat je die gevonden hebt hoor”. Zorgvuldig stopt hij het waardevolle ding in de zak en dan zwaait de bakfiets van de weg af en het erf van de boerderij op.

Ruurd is intussen alweer op de terugweg naar het dorp. Hé, wat een akelig geval toch! Hij kan het treurige gezicht van die man daar op de bakfiets, maar niet kwijt raken; almaar ziet hij het voor zich. En wat ook naar voor Gabe's vrouw en kinderen, die vanavond vergeefs zullen uitkijken naar hun vader en wachten.... Lange Willem zal hun misschien nog wel even gaan vertellen straks, wat er is gebeurd...

(Wordt vervolgd).

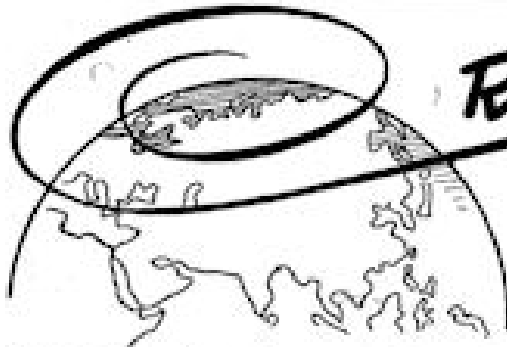

„Onze eigen krant”

Voor de hoogste klassen der Christelijke Scholen
Verschijnt de 20ste van de maand

Redactie: L. Meijer, H.d.S., Bedum - Bulthuis
H.d.S., Ten Post - Tj. Schaafsma, H.d.S., Kampen
Administratie-adres: "DRUKKERIJ DE VRIES"
Stadsburen Telef. No. 345 - Girorek. no. 139359

9e Jaarg. No. 6 - Oct. '53

ROND DE NOORDPOOL

1596. Overwintering op Nova-Zembla. Dat is wel een van de bekendste jaartallen uit onze vaderlandse geschiedenis.

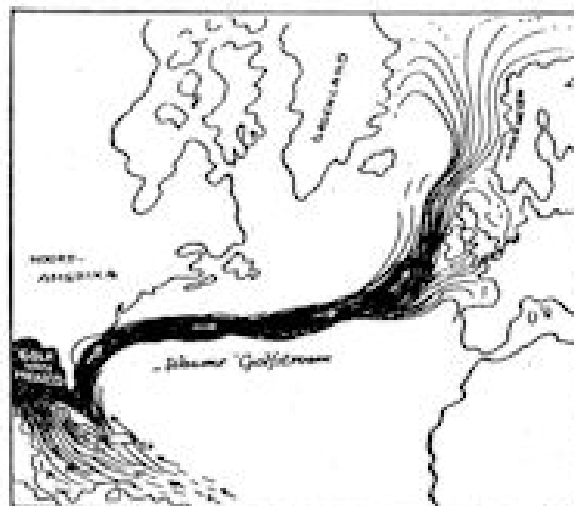
Je weet natuurlijk allemaal de bedoeling van de reis van Heemskerck Barendsz. De reis naar Indië om de Zuidpunt van Afrika was lang en moeilijk. Duinkerker kapers, Spaanse schepen, windstilte en hitte op de oceanen, scheurbuik, enz., het waren allemaal gevreesde vijanden.

Men begon een andere weg naar Indië te zoeken. Niet door het Zuiden, maar door het Noorden. Dat Siberië zich zo ver naar het Noorden en naar het Oosten uitstrekte, wist men nog niet. Daardoor mislukten die onderzoekingsochten. Het ijs bleek evengoed of misschien nog erger een vijand dan de hitte bij de evenaar. Er was geen doorvaart mogelijk!

Maar weten jullie, dat er tegenwoordig wel een doortocht is? Ja zeker, dat hebben de Russen voor elkaar gekregen. 'n Bruikbare **scheepvaartroute** langs de Russische en Siberische kust.

De Noordelijke IJszee (wel 6 keer zo groot als de Middellandse Zee) is voor 't grootste gedeelte met een dikke ijskorst bedekt. Aan de Zuidkant smelt die ijslaag geregeld af, maar niet overal evenveel. Ten N. van

Noorwegen en Finland, en ook nog ten N. van de Witte Zee het meest. Dit komt mee door een uitloper van

de „warme” Golfstroom. Ook ten O. van Nova-Zembla is in de zomer vaak open water. En zo heeft men langzamerhand meer studie gemaakt van zeestromingen, drijfijis, vaargeulen enz. in dit Poolgebied ten N. van Rusland en Siberië. Hierbij kwam men aan de weet, dat er gemiddeld 80 dagen per jaar een soort open geul is dicht langs de kust van N. Rusland en Siberië. Nu moet je dat woordje „open” ook weer niet al te letterlijk nemen. Het wil alleen dit zeggen, dat het voor schepen mogelijk is er door te komen als er een stevige knaap van een ijsbreker voor-

op gaat om de grote stukken drijfijis te breken en op zij te werken! Maar dan komt men er toch door!

Zo'n 20 jaar geleden vertrok er in de maand Juni een Russische ijsbreker uit de Witte Zee om voor 't eerst de doortocht te wagen. Na drie maanden bereikte hij de Beringstraat tussen Siberië en Amerika. Dat was het begin. Maar daar liet men het niet bij. Russische geleerden brachten zeeën en zeestromingen in kaart en stippelden nauwkeurig de meest gunstige route uit. Men bouwde vuurtorens op kusten en eilanden om de schippers het zo gemakkelijk mogelijk te maken. En dan die ijsbrekers! Al grotere en zwaardere bouwde men, want zij moesten het zwaarste werk verzetten. Al in 1940 gelukte het een vloot van 100 schepen, begeleid door wel 13 ijsbrekers vanuit de Witte Zee door de Noordelijke IJszee en de Beringstraat in de Stille Oceaan te komen. Zo werd er een lading van wel 450.000 ton naar het Verre Oosten **getransporteerd**. Als de Russen al dit materiaal langs de Transsiberische spoorlijn hadden willen vervoeren, dan waren daar 900 treinen van 500 wagons voor nodig geweest!

Geloof maar, dat de Russen in de 13 jaar, die er nu sinds 1940 verlopen zijn, niet stilgezeten hebben. Veel weten we er niet van, want de Russen hebben de zeeën ten N. van Rusland en Siberië tot Russische zeeën verklaard en vreemden mogen daar niet komen! Maar ze zullen wel hun best gedaan hebben om die zee weg nog veel te verbeteren en te beveiligen! Er is hen veel aan gelegen om hier een bruikbare zee weg

te hebben. En dat niet alleen voor de handel!

Als je in je atlas een kaart hebt van het Noordpoolgebied, zie je aan de ene kant Rusland en Siberië, maar aan de andere kant van de Noordelijke IJszee Amerika.

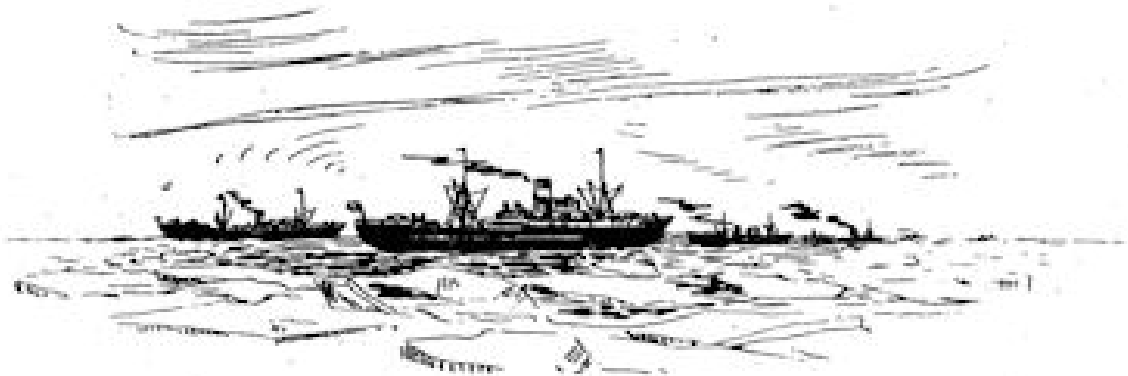
Het Poolijs vormde hier vroeger een onoverkoombare muur. Koude, sneeuw en ijs maakten hier elk verkeer onmogelijk. In de strijd om de Noordpool hebben heel wat ontdekkingsreizigers het leven gelaten!

Maar zo is het nu niet meer. Vliegtuigen trekken zich van de kou en het ijs van de Noordpool weinig meer aan. Zij zoeken de kortste weg! Een Scandinavische Mij. gaat straks van Stockholm over Groenland naar Canada en Amerika vliegen met als punt Los Angelos. Dit gaat 10 of 12 vliegreuren gauwer dan de tot nu toe gebruikelijke route.

Zo willen de Engelsen van Londen over Groenland naar Japan een geregelde vliegdiens openen.

De Noordpool vormt geen hinderenis meer! In vredes tijd is dat prachtig, maar in oorlogstijd vormt het een gevaar.

De Russen hebben daarom in het Noorden veel vliegvelden en militaire versterkingen aangelegd, die nu door de schepen langs de vaargeul van het nodige kunnen worden voorzien. In de Christchurch-race is het nog eens weer duidelijk aangetoond, dat vliegtuigen binnen 24 uur van de ene kant van de wereld naar de andere razen. Vanaf de vliegvelden in het Poolgebied kunnen Russische vliegtuigen binnen korte tijd Canada en Amerika binnenvliegen, want daar is de afstand niet zo erg groot tussen

is groter geworden.

„We gaan nu maar”, zegt Huisman, terwijl hij Baas even de hand op de schouder legt. En je kleinzoon laten we nu maar hier. Veerman. Als hij het gedaan heeft, dan zal hij het jullie vroeg of laat wel bekennen. Wij gaan nu eerst nog maar eens in een andere richting zoeken”.

Dan gaan ze het laddertje weer af en even later fietsen ze terug naar het bureau.

In het achterkamertje wordt dan nog lang en heftig soms, gepraat. Opa probeert met harde woorden Ruurd tot een bekentenis te brengen. Maar als de jongen volhoudt, dat hij de waarheid heeft gezegd, zwijgt de oude man zindelijk, geheel verslagen.

Nee, hij heeft er niet voor niets zo tegenop gezien, om een jongen, al was het dan zijn eigen kleinzoon, in huis te nemen. Maar dat dit vreselijke zou gebeuren, dat had hij niet verwacht en hij is er kapot van!

Tante Lena is minder zeker van Ruurds schuld. Hoe meer de jongen zijn onschuld volhoudt, hoe rustiger ze wordt. O, ze hoopt en bidt, dat hij de waarheid zegt. En ze zullen Willie direct schrijven of Ruurds verhaal klopt. Dan komt de waarheid vanzelf aan het licht.

En Ruurd moet nu, zegt ze, zo gewoon mogelijk blijven doen. Hij moet vanmiddag natuurlijk weer naar school en als hij onschuldig is, hoeft hij voor niemand de ogen neer te slaan.....

Ruurd knikt, vastbesloten! Ja, hij gaat. Alle kinderen weten nu natuurlijk al wat er is gebeurd, maar hij zal van zich afspreeken, hij zal zich verdedigen, nét zo lang, tot ze hem geloven. En eens zal uitkomen,

dat hij tóch de waarheid heeft gezegd!

Tante heeft voorspeld, dat er nu wel moeilijke dagen zullen komen voor Ruurd en ze heeft zich niet vergist. Dat blijkt 's middags, voor schooltijd, al direct. Het clubje van 66 staat bij elkaar op het plein en als Ruurd er ook bij komt, doen ze zo vreemd, zo.... verlegen haast. Tot zindelijk Frits Verhoog in zijn zak tast en een rijksdaalderbriefje tevoorschijn haalt. „Hier”, zegt hij, Ruurd het geld toereikend, „pak aan, je! We mogen dat geld van jou niet houden en ...ch... we willen het ook niet!” En als Ruurd boos wordt en heftig beweert, dat het toch heus zijn eigen centen waren, houdt Dirk zich ook niet langer stil.

„Hoor eens je”, zegt hij, „dat kan allemaal best zijn. Maar de politie heeft je toch niet voor niets uit school gehaald en ...ch... alle mensen zeggen dat jij gold uit Gabe's portefeuille hebt gejat. En daarom mag je voorlopig ook niet meer op de club komen, zegt Vader. Het moet eerst zeker zijn, dat je 't niet gedaan hebt!”

Dan grist Ruurd Frits het gold uit de hand en zijn ogen schieten vonken! „Geef maar hier”, schreeuwt hij, „als jullie die leugens ook geloven, dan wil ik niet eens meer met jullie mee!” En meteen keert hij zich om, want er springen tranen in zijn ogen en dat hoeven ze niet te zien! O, 't is toch ook zo geméén! Nu staan ze elkaar daar aan te kijken, maar er is niemand die het voor hem opneemt....

Verontwaardigd loopt hij de school binnen en komt in de gang de meester tegen. Die begrijpt direct wat er aan de hand is. Hij heeft ook van Huisman al gehoord, dat er bij Ruurd thuis niets is gevonden. Even

houdt hij Ruurd nu staande, in de lege gang. „Kop op, Ruurd”, zegt hij vertrouwelijk. „Ik geloof er niets van, dat jij dit gedaan hebt en ik zal dat tegen de kinderen van je klas zeggen ook. (wordt vervolgd)

„Onze eigen krant”

Voor de hoogste klassen der Christelijke Scholen
Verschijnt de 20ste van de maand

Redactie: L. Meijer, H.d.S., Bedum - Bulthuis
H.d.S., Ten Post - Tj. Schaafsma, H.d.S., Kampen
Administratie-adres: "DRUKKERIJ DE VRIES"
Stadsburen Telef. No. 345 - Girorek. no. 139559

9e Jaarg. No. 7 - Nov. '53

DE DIJKEN DICHT

We weten allen nog van de nacht op 1 Februari. Toen beukte de zee onze dijken met geweldige kracht. Op talloze plaatsen werden de dijken weggeslagen. De woedende golven overstroomden de polders. Honderden mensen, jong en oud, lieten het leven bij deze ontzettende ramp. In veel, heel veel gezinnen is nog het leed over het verlies, dat het loen trof.

De dijken moesten weer dicht! Het land moest ontrukkt aan de zee! Niet om op sterke dijken te vertrouwen, maar om te doen, wat mensen kunnen doen. Dat is nog altijd: „Bidt en werkt. — Bid God en houd uw kruut droog”.

In de afgelopen 9 maanden is er met kracht gewerkt door werkers met het hoofd en werkers met de hand. Het is geweest een strijd met nederlaag en overwinning.

Op Vrijdag 6 November, 's nachts 1 minuten voor twaalf werd het laatste gat in Neerlands dijken gesloten. Dit gebeurde op Schouwen-Duiveland bij Ouwerkerk. Hier vonden in de nacht van de Februari-ramp een 400 mensen de dood.

Duizenden mensen bevonden zich aan boord van tientallen schepen om te zien, hoe de laatste caisson de dijk zou dichten. Op één van de

schepen was onder de toeschouwers onze Koningin. Ook waren aanwezig de ministers Drees en Algera. Het gehele werkkerrein was hel verlicht.

Heel veel mensen hebben dit historisch moment per radio kunnen bijwonen. Duizenden mensen zaten in spanning of deze krachttoer zou gelukken.

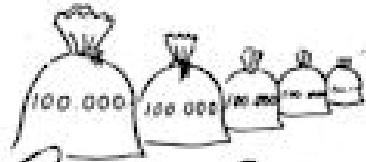
Nadat de Phoenix caisson op zijn plaats was gevaren, gingen de kranen open. Langzaam maar zeker verdween de grauwe kolos in het water. Even maakte men nog een angstig ogenblik mee. Halverwege begon het gevaarte te zweven, maar dank zij het gezwoeg van de sleepers, hield men de caisson keurig op zijn plaats.

Vliegtuigen cirkelden er boven.

Het zinken ging niet gelijkmatig. Dan ging de Phoenix aan bakboord, dan weer aan stuurboord omhoog.

Door beurtelings water in het gevaarte te laten stromen, kon men het horizontaal op de drempel van de zinkstukken neerzetten.

De laatste minuten brachten de grootste spanning. De ebstroom kon nog veel kwaad doen. Er heerste een bijna angstige stilte. De scheepsmoloren zwegen, de mensen spraken op fluisterende toon. Honderden paren ogen zagen scherp toe. De golfstroom van de eb klotste tegen de wanden

Nobelprijs

In het laatst van de vorige eeuw, 1833—1896, leefde in Zweden Alfred Nobel. Deze man werd een beroemd scheikundige. Hij deed zeer be-

langrijke uitvindingen, vooral op het gebied van springstoffen.

Alfred Nobel is de man, die het dynamiet uitvond. Deze uitvinding

van de schepen. De stem van het water, dat Nederland strijd gaf en kracht, zweeg niet.

Menige vrouw, menige man had vochtige ogen. Men was bewogen. Honderden uit de polder waren er immers niet. Ze zijn verdronken. Er waren veel lege plekken op de dijk.

Eindelijk 4 minuten voor twaalf het gejuich brak los. De sirenes gilden. Harde vuisten worden gedrukt. De dijk is gesloten....

Voor de radio sprak H.M. de Koningin: „Landgenoten, ik zal morgen nog wat zeggen, maar ik wens u nu vast allen geluk met dit moment”.

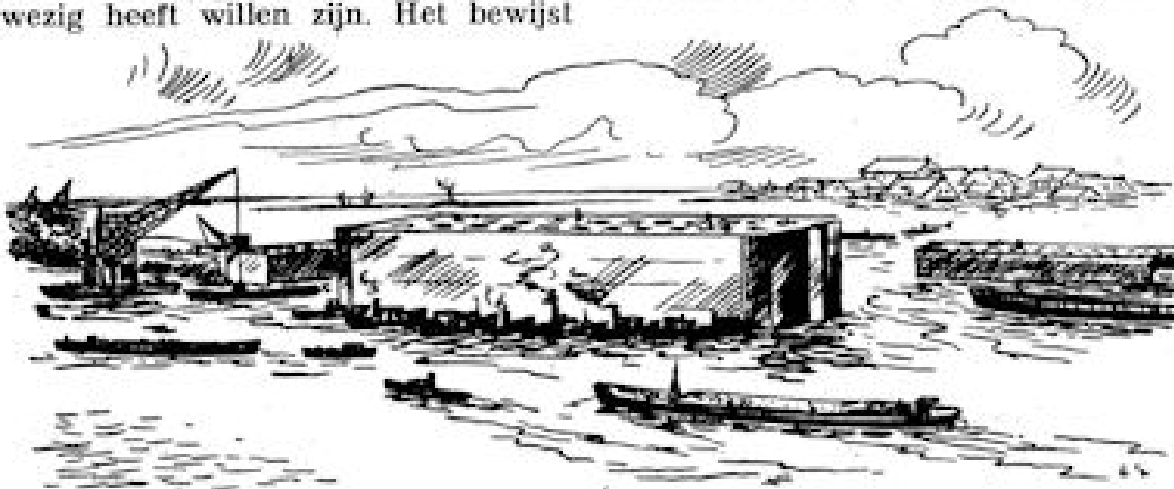
De Minister van Verkeer en Waterstaat, mr J. Algera dankte daarop H.M. hartelijk voor de woorden, die zij had gesproken. Verder zei hij, dat de regering het op hoge prijs stelde, dat de Koningin in deze nacht aanwezig heeft willen zijn. Het bewijst

de innige verbondenheid van Vorstin en vaderland.

Aan alle werkers van hoog tot laag betuigde de Minister dank voor deze geweldige arbeid.

Het doet ons goed, dat bij het sluiten van de dijken deze woorden werden gesproken door een Minister der Kroon: „Wij zijn dankbaar jegens God, Die ons dit werk deed gelukken. Wij hebben in de laatste maanden dikwijls onze diepe afhankelijkheid gevoeld. Het is geweest een strijd, een nederlaag en overwinning en nu zijn we zo gelukkig te mogen constateren, dat voorlopig alle dijken zijn gedicht en naar wij hopen zal dit gat, dat nu voorlopig is gedicht, ook definitief gedicht blijven”.

Het werk is nog niet gedaan! Het werk aan de dijken en het landbouwherstel zal nog veel jaren vergen.

EEN CAISSON WORDT NAAR ZIJN PLAATS GEWAREN

het die morgen eenvoudig niet laten, om almaar weer uit te kijken en te wachten! Tot om een uur of tien het zachte getuf van een motorboot over het water klinkt en daarboven uit het opgewonden gepraat en gejuich van het vrolijk groepje. Zo varen ze even later voorbij, zonder ook maar één ogenblik naar het brugwachtershuisje te kijken. En de jongen, die hen daar door

't kleine dakraampje achterna kijkt, zucht eens en keert zich plotseling af. Even knipperen zijn ogen en snuit hij hard zijn neus. Ó, hij was toch zo dolgraag meegegaan... Dan roept Opa hem gelukkig voor een karweitje en stormt hij luidruchtig naar beneden. Met een smak slaat de deur achter hem dicht. Opa zelf is de laatste dagen gelukkig weer wat vriendelijker. De oude man heeft een dag of wat geleden, bij de brug, Wachtmeester de Vries ontmoet. Die vertelde dat er een nieuwe „Opper” kwam op het bureau: Huisman was met pensioen gegaan en woonde nu in de stad. En in de zaak van Van der

Leest, zei de Wachtmeester, was nog geen spier licht gekomen. De veekoopman had nu verteld, dat hij op die bewuste avond ook nog zijn gouden horloge was kwijt geraakt. Dat had hij eerst later gemerkt. „Maar dat je kleinzoon het zou hebben gedaan”, zei de Vries, „dat geloof ik niet meer. We hebben wel iemand op 't oog, maar 't bewijs is nog niet te leveren”.

Zie, dat woord van de politieman heeft Opa goed gedaan en sedert die tijd doet hij weer gewoon tegen Ruurd. Ja, 't lijkt soms wel, of hij door een extra vriendelijk woord iets goed wil maken, van wat hij vroeger in zijn drift bedorven heeft. Dat is tenminste een klein lichtpuntje, in deze vervelende, nare dagen.

Tante Lena heeft een lange brief geschreven naar haar zuster in Australië en het wachten is nu op tante Willie's antwoord. Tot zolang zal Ruurd in het dorp wel onder verdenking blijven... Nee, een prettige herfstvacantie zal dit in ieder geval niet worden!

Hoofdstuk 6.

En toch gebeurt er onverwachts nog iets prettigs.

Op een middag, als Ruurd zich zo'n beetje loopt te vervelen, rijdt een zware verhuisauto het dorp binnen en stopt voor het politie-bureau. Een stelletje jongens en meisjes staat er al gauw om heen en ook Ruurd, blij met een beetje afleiding, gaat een kijkje nemen. 't Is de verhuizing van de nieuwe Opperwachtmeester, hebben de kinderen al gauw begrepen. De politieman zelf is er ook bij en een paar van de grootste jongens mogen helpen om allerlei dingen in het lege huis te sjouwen. Hiemstra, zoals de nieuwe „Opper” heet, heeft zelf ook een jongen van een jaar of twaalf, die dapper meehelpt. Samen sjouwen Ruurd en hij een grote kist met boeken in huis en als ze in de voorkamer even op die kist gaan zitten, om wat op adem te komen, vertelt de jongen, dat hij Freek heet. Ze zijn vanmorgen uit Zwolle gekomen, zegt Freek en hij komt hier nu natuurlijk in Larum op school. Wéét

Ruurd de school? Nu, dat zal waar wezen! Ruurd vertelt van de opleidingsklas en dan weet Freck al zeker, dat hij daar ook in komt, want hij moet de komende zomer toelatingsexamen doen voor de H.B.S. De kist, die ze pas naar binnen hebben gesleept, wordt geopend en Freck laat zijn boeken zien.... Als een poos later de verhuiswagen leeg is en wegrijdt, zitten die twee daar nog druk te praten. Wat later helpen ze Ria, Frecks oudere zusster, om meubels naar de zolder te slepen. En bij dat alles krijgt Ruurd het blijde gevoel, dat hij een nieuwe kameraad heeft gevonden. Overmorgen begint de school weer en dan gaan hij en Freck samen, zo hebben ze al afgesproken. En morgen hebben ze fijn nog een vrije dag om te spelen en om Freck zijn nieuwe woonplaats eens te laten bekijken! Dan neemt Ruurd afscheid, want om 6 uur moet hij bij de bus zijn, om zijn kranten in ontvangst te nemen. Maar in zijn hart is hij zo blij, als hij in geen dagen is geweest. Hij heeft weer een vriend en 't lijkt wel, of daarmee ineens alles weer goed is geworden en mooi. Wat heeft hij nu ook een zin, om overmorgen weer naar school te gaan. Freck gaat 't volgend jaar naar de H.B.S. en wie weet, misschien kunnen ze wel samen! Dat zou dan nog het mooiste van alles zijn....

Vrolijk fluitend, komt hij, even later, de deur van 't brugwachtershuisje binnen. Tante Lena, die hem hoorde aankomen, kijkt verwonderd op.

De mensen in Larum merken al spoedig, dat er een nieuwe „Opper” in het dorp is. Allerlei dingen, waar de politie vroeger niet zo erg op lette, worden nu strenger aangepakt en baas Veerman is wel één van de eersten, die daar voordeel van heeft.

De oude man heeft nog altijd veel last van sommige kwajongens en 't geplaag wordt de laatste tijd erger dan ooit. Wachtmeester Hiemstra is dan ook nog maar een paar dagen op 't dorp, of de brugwachter is al bij hem op 't bureau, met zijn klach-

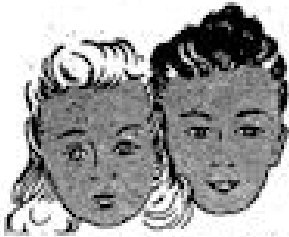
ten. Hiemstra is een man van weinig woorden. Hij luistert aandachtig, trekt even zijn voorhoofd in een rimpel, als hij de naam van Kees van Lange Willem hoort, en belooft een oogje in 't zeil te zullen houden. En hij houdt woord!

Een paar dagen later, zo tegen schemerdonker, staan Kees en z'n kameraden op de hoek, bij het café van Woudstra, een beetje geheimzinnig te fluisteren. Kees haalt iets uit zijn zak en laat het de jongens zien. Die hebben moeite om hun lachen in te houden. Nou, dit kan weer een mooie mop worden vanavond, met die oude Veerman!

Heel gewoon slenteren ze even later verder het dorp in, tot ze bij de brug komen. Dat een donkere figuur, een fiets aan de hand, hen van ver heeft gevolgd, hebben ze niet gemerkt....

Haastig beginnen ze nu hun plan uit te voeren. Kees heeft vanmorgen een bosje stevig, zwart bindgaren gekocht bij Sjoerd Visser, die in de polder woont. Stevig bindt hij nu het éne eind van dat touw vast aan de leuning van de brug en legt dan het koord, dat in de schemering totaal onzichtbaar is, losjes dwars over de brug. Het andere eind wordt daar éénmaal om de leuning geslagen en de val is klaar! Zo onschuldig mogelijk gaat Stille Gerrit, één van Kees' kameraden, nu tegen de leuning hangen, het losse eind van het touw in de hand. De anderen slenteren de brug over en dan haalt Kees zijn nieuwe aanwinst voor de dag: een sloopshoorn, precies zoals de schippers gebruiken, als baas de brug moet openen!

Nu zullen ze de oude man eens laten lopen! O wacht, nog even die fietser laten passeren. De boer, die de brug over rijdt, merkt niets van het touw en fietst met'n kort „goeienavond” gewoon door. Dan is de kust veilig want, dat er achter de haag van Dijkstra's bloemtuintje iemand scherp naar hen ligt te loeren, dáár hebben de lummels op de brug geen idee van.... (Wordt vervolgd).

„Onze eigen krant”

Voor de hoogste klassen der Christelijke Scholen
Verschijnt de 20ste van de maand

Redactie: L. Meijer, H.d.S., Bedum - Bulthuis
H.d.S., Ten Post - Tj. Schaafsma, H.d.S., Kampen
Administratie-adres: "DRUKKERIJ DE VRIES"
Stadsburen Telef. No. 345 - Girorak. no. 139559

9e Jaarg. No. 8 - Dec. '53

Kerstfeest in 1672

Onno loopt de Langestraat af, voorbij de stalhouderij met de geschilderde paarden op de deur, slaat de hoek om en is dan zo in de bossen.

Even blijft hij staan en kijkt naar de takken van de bomen, waarop de sneeuw ligt. Het is zo prachtig. De wegen, wit tussen de donkere stammen, de dennebomen, met een lichte plek op de top, als een slaapmuts van een oude man.

En rondom is de grote stilte, want de zachte sneeuw dooft alle geluiden. Daar is enkel de wind, die ritselt door de takken van de bomen.

Nu denkt de jongen aan thuis, aan de kleine boswachterswoning met het rieten dak. In het voorjaar is dat groen van het mos, dat naar de schoorsteen klimt. Nu heeft de winter het hele dak wit geverfd.

Ook aan het kleine kamertje denkt hij, waar moeder bij de haard zit en kleine Lizelotte op de stoof naast haar. De vlammen zullen hoog op slaan, als moeder de berkenblokken in het vuur gooit. Dan dansen de schaduwen tegen de muur, groot en vreemd.

Wanneer Onno denkt aan de pan met huilspot, die nu boven de vlammen hangt, begint hij harder te lopen en strijkt hij met de hand over zijn maag, want hij heeft ineens zo'n erge honger.

Als de weg een bocht maakt, is daar plotseling het oude kasteel aan zijn rechterhand. Schuw kijkt de jongen naar de grijze muren en de hoge torens, de houten ophaalbrug en de kanonnen met hun dreigende lopen. Waarom kijkt Onno nu ineens zo kwaad? Hij weet het wel: Kasteel Twickel is voor hem verboden terrein. Verleden jaar — verleden jaar nog hielp hij de huisknecht een pad te vegen door de dichte sneeuw. De prachtige hoge sloep heeft hij schoongekrabd, tot er geen wit vlekje meer op was. In de stallen vertelde Geurt, de stalknecht, mooie verhalen uit vroeger tijd en een enkele keer mocht hij helpen, de paarden voeren.

Ja, maar dat was verleden jaar!

Dit jaar zal hij geen stap op het kasteel zetten. Zelfs de ophaalbrug komt hij niet over! Vast niet. Al

zou heel het kasteel insneeuwen, tot aan de torenspits toe, dan kan het Onno nóg niks schelen.

Want Geurt is er niet meer en de

huisknecht niet en de baron.... de baron is gevlucht, toen de soldaten van Bernard van Galen van Borkulo op Delden aantrokken. Nu zitten de Keulse soldaten op het kasteel. „Bommen Berend”, mompelt Onno en verachtelijk trekt hij de neus op. Zijn schuld is het, én van de Fransen, én van de Engelsen, dat het zo slecht gaat in Nederland. Zij onderdrukken de Hollanders, zij spelen de boas. Moeder zegt wel, dat Nederland God heeft vergeten en dat dáár alle ellende vandaan komt, maar Onno weet zeker, dat het de Keulsen zijn, die heersen over stad en land en het volk vertrappen.

Onno balt zijn handen tot vuisten in de zakken van zijn fluwelen broek. Vol haat kijkt hij naar die ene soldaat, die voor de deur van het kasteel staat, een eenzaam mannetje op het grote sneeuwplein.

Hij zou wel naar hem toe willen vliegen, hem met de vuisten in het gezicht slaan en schreeuwen: „Daar

.... daar! Het is jullie schuld, al de ellende van ons land. Daar! Daar!”

Hij doet het niet. 't Zou hem ook niet baten. De man heeft zijn vuurroer in zijn armen. En wat kan een jongen van veertien jaar nou doen legen een gewapende soldaat?!

Dan, trots, het hoofd in de nek, loopt Onno het kasteel voorbij.

En morgen is het Kerstfeest.

Gedachten springen terug. Het vorige jaar had moeder een grote koek gebakken. Zo lekker! Ze hadden gezongen: „Het daget in het Oosten” en „Nu sijt wellecome”.

Toen stond het kerstboompje te branden in de hoek. Onno denkt aan de flakkerende vlammetjes van de kaarsen.

Het mooiste was toch moeders verhaal, van de Here Jezus, Die geboren was in de stal van Bethlehem.

Na vaders dood, nu drie jaar geleden, heeft Onno zelf de kerstboom mogen halen uit het bos. De mooiste had hij uitgezocht en met het kleine bijtje omgehakt.

Op dit ogenblik kijkt Onno nog éénmaal om naar het kasteel. Hij denkt: Als er dit jaar geen kerstboom is, is dat jullie schuld! Want jullie hebben verboden, bomen te hakken in het bos. Waarom dat nu niet mag, begrijpt niemand. Moeten

kunnen dan meteen eens wat om zich heen kijken. Het eilandje, waarop Opa een stukje land heeft, zijn ze al een heel eind voorbij en hier, aan de Oostkant van het meer, is Ruurd ook nog nooit eerder geweest. 't Is hier een echt eenzame waterwereld. In wijde bochten slingert de vaargeul zich tussen de vele eilandjes en rietkragen door. Heel in de verte zie je de torentjes van Larum en Eltens en verder is er niets dan water en riet, en hier en daar wat grasland.

„Een mooi plekje om eieren te zoeken, binnenkort”, zegt Ruurd, „'t is nu nog te vroeg”.

Freek knikt, hij heeft er thuis ook al over horen praten. Wachtmeester de Vries van Eltens heeft een motorbootje, vertelt hij en vader is al een paar keer met de Vries mee geweest, om een beetje bekend te worden, hier in deze afgelegen wereld van riet en water. Ze zijn vanmiddag ook weer gegaan, gelooft Freek, misschien komen ze de mannen straks nog tegen!

Dan roeien ze weer druk pratend verder, tot Freek opeens zijn riem wéér laat zakken en in de verte wijst. „Wat is dat daar?”

Ruurd keert zich ook om en kijkt. Heel in de verte en voor een deel

verborgen in 't hoge riet, ligt daar een grote witte woonschuit. Vreemd is dat, wie gaat hier nu een schuit ankeren, zó ver van de bewoonde wereld? Maar dan ineens weet Ruurd het en opgetogen pakt hij Freek bij de arm.

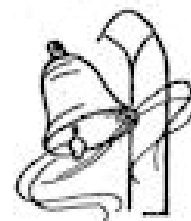
„Jo, dat is de „Arke Noachs” natuurlijk, die schuit, waarin de club van '66 verleden jaar heeft gekampeerd. Vooruit we gaan eens kijken!”

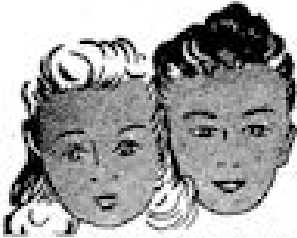
Freek, die het verhaal van Ruurds mislukte uitstapje wel weet, wordt ook nieuwsgierig en zo snel ze kunnen, roeien ze er op af. Even later zijn ze bij de schuit. Het schip is natuurlijk de hele winter niet gebruikt en daarom zijn alle vensters afgesloten met houten luiken. Over het voorschip is bovendien nog 'n grote lap zeildoek gespannen, maar het achterschip is onbedekt. Wacht, Freek moet eens even kijken! Terwijl Ruurd het hootje vastmaakt, klautert hij handig op de schuit en kijkt nieuwsgierig om zich heen. Er is hier een soort balconnetje en daar is de deur. Die zit natuurlijk op slot, maar hij moet toch even de ijzeren klink optillen en trekken. Hè.... wat is dát nou? „Kraak.... krak”.... zegt de deur en piept langzaam open.

„Moet je eens kijken, jo” schrikt Freek tegen zijn kameraad, die ook omhoog is geklommen, „de deur is los.... Durf jij naar binnen?”

Nou, Ruurd wel! 't Geeft niks hoor: er is hier nergens een mens te zien en dan moet de eigenaar de zaak ook maar beter afsluiten!

(Wordt vervolgd).

„Onze eigen krant”

Voor de hoogste klassen der Christelijke Scholen
Verschijnt de 20ste van de maand

Redactie: L. Meijer, H.d.S., Bedum - Bultshuis
H.d.S., Ten Post - Tj. Schaafsma, H.d.S., Kampen
Administratie-adres: "DRUKKERIJ DE VRIES"
Stadsbureau Telef. No. 345 - Girorek. no. 139559

9e Jaarg. No. 9 - Jan. '54

19 Januari
Verjaardag Prinses Margriet

31 Januari
Verjaardag Prinses Beatrix

TERUGBLIK OP

Ziezo, dat wordt al weer het eerste nummer van O.E.K. in 1954.

Wat gaat de tijd vlug, vinden jullie ook niet? Als je aan het begin van een jaar staat, lijkt het een hele poos: 365 dagen, maar als je aan 't eind van een jaar gekomen bent, denk je wel eens: Waar is die tijd gebleven?

En toch gebeurt er heel wat in zo'n jaar. In je eigen leven ook. Je hebt heel veel geleerd, hopen we,

je hebt plezier en verdriet gehad, je hebt nieuwe plannen gemaakt, ja, misschien zijn er in je leven wel heel ingrijpende veranderingen gekomen, die je niet licht vergeten zult.

Zo is er ook heel wat gebeurd in 't leven van ons Nederlandse volk en in 't leven van de wereld.

Veel kranten hebben de gewoonte om in 't begin van het nieuwe jaar een overzicht te geven, van wat zich het vorig jaar in de wereld heeft

afgespeeld. 't Lijkt mij wel eens aardig om dit in O.E.K. in 't klein na te doen.

Laten we maar eens beginnen met te vragen of 1953 een „rustig” jaar was. Veel oorlogen werden er wel niet gevoerd, maar rustig was het toch niet bepaald. Onrust genoeg. Ook in de twee landen, waar men het meest op let in de wereld, nl. Amerika en Rusland.

In Amerika volgde president Eisenhower president Truman op. Men verwachtte veel van hem. Hij was immers de overwinnaar uit de tweede wereldoorlog? Hij kon heel wat, hij was de sterke man. Hij zou wel zorgen, dat de Amerikaanse soldaten in Korea spoedig naar huis konden gaan. De verwachtingen zijn niet helemaal vervuld, maar men is toch al blij, dat er niet meer gevochten wordt. Na enkele jaren van strijd is er in Korea wapenstilstand gesloten. Dat is een reden om blij te zijn. Toch blijven er voor Amerika nog genoeg zorgen over, al is men het rijkste en machtigste land ter wereld.

Eén van die zorgen is, hoe het wel staat met Rusland. Wil het oorlog of niet? Wat is het van plan?

Ook in Rusland is in 1953 een nieuwe heerser gekomen. Maarschalk Stalin is gestorven. Men had wel eens gedacht, dat er na zijn dood een strijd zou onthranden over de vraag, wie zijn opvolger moest zijn. Die strijd kwam niet direct. Het bewind werd overgenomen door een driemanschap: Malenkof, Beria en Molotof. Van deze drie werd Malenkof **premier** en zo voor het oog was er van strijd geen sprake. Maar dat was maar schijn. De staalharde, onverzettelijke Malenkof en de sluwe opperbeul Beria wilden allebei de hoogste macht, de macht van alleenheerser. 't Was maar de vraag, wie van de twee het eerst kon en durfde toeslaan. Dat bleek Malenkof te zijn. Plotseling werd Beria gevangen genomen, zogenaamd, omdat hij een verrader zou zijn. In 't laatst van 1953 werd hij, die miljoenen

MALENKOF

mensenlevens verwoest heeft, ter dood veroordeeld en direct daarna terechtgesteld. Malenkof had zich van een gevaarlijke mededinger ontdaan.

Toch leek Malenkof iemand, met wie meer te beginnen was, dan met Stalin. Er waren zoveel dingen, die de Russen vroeger halsstarrig geweigerd hadden en nu toegaven, dat men al sprak van een veranderde koers. Maar toen Malenkof eenmaal vast in het zadel zat, bleek wel, dat hij hetzelfde doel nastreefde als zijn voorganger. Dat doel is: In heel de wereld de communisten de baas en alle communisten dan gehoorzamen aan Moskou.

Dat gaf ook in 1953 de grote spanning in de wereld, de spanning tussen Oost en West, tussen Rusland en Amerika. Om die spanning weg te nemen, werden er heel wat **nota's** gewisseld en **conferenties** gehouden, maar de spanning is gebleven.

In Rusland zelf had men trouwens ook zorgen. Niet alle **vazalstaten** bleven in het gareel lopen. De meest bekende opstand was die in Oost-Duitsland en Berlijn, maar ook in Polen, Tsecho-Slowakije, Roemenië en Hongarije braken onlusten uit. Maar met stokken en vuisten is het moeilijk vechten tegen machinegeweren en tanks.... Bloedig werden de opstanden onderdrukt.

Onrust te over dus, en dat bijna in alle landen.

Engeland heeft zijn moeilijkheden

Freek dat gezien en dan springt hij weg... zijn ogen groot van angst, zoeken de deur. Met bonzend hart stormt Ruurd hem achterna.

In een ogenblik zijn ze de woonkamer en het keukentje doorgerend, dan wringen ze zich door de lage buitendeur en geen tien tellen later laat Freek zich zó van het achterdek af, pardoes in zijn bootje tuimelen. Ruurd, niet minder handig, komt er direct achteraan en probeert meteen de boot los te maken. O, als die knoop nou maar niet zo vast zat....

Vlakbij nu klinken stemmen; een vaarboom pletst in het water. En dan ineens klinkt een schreeuw... de jongens zijn ontdekt....

„Wel alle mensen!” tiert een woedende stem, „nou moet je eens kijken Gerrit, wat moeten die kwa-jongens daar bij de schuit?”

Even kijkt Ruurd op — herkende hij die stem? Ja, dat dacht hij al. Die voorste, die nu met geweld zijn boot vooruit duwt, is Kees van Lange Willem en bij 't roer zit Stille Gerrit, zijn kameraad. Ze hebben hoge rubberlaarzen aan en in de kop van hun boot ligt een stapel fuiken.

Met handen, die trillen van de spanning, doet Ruurd een laatste ruk aan het touw en deze keer schiet het werkelijk los. Meteen duwt Freek 't bootje weg, maar 't is te laat! Met het witte schuim spatlend voor de boeg, schiet de vissersboot naast het roeibootje en daar slaat Kees zijn sterke vingers al om de rand. „Ho haasjes, niet al teveel haast maken; eerst even praten!” En dan tegen Gerrit: „Ah, die snakes ken ik! Deze hier is de kleinzoon van de bruggebaas en die andere is er ééntje van de nieuwe veldwachter”. Boosaardig grinnikend trekt hij het bootje naar zich toe en dan gaat hij er bij zitten: zijn prooi kan hem toch niet meer ontsnappen.

„Wat moesten jullie hier bij onze schuit, hè?” „Even kijken”, zegt Ruurd benauwd, „we wisten toch niet, dat-ie van jullie was?”

Stille Gerrit is intussen op de

schuit geklommen en plotseling horen de jongens hem roepen: „Kees, de deur staat open, ze zijn binnen geweest!”

„Wát?” springt Kees overeind, „hoe kán dat nou? Dan heb jij 'm los gelaten, sufferd!” Op Kees' gezicht is plots een grote onrust en dreigend halt hij de vuist. „Wat heb je uitgevoerd daarbinnen.... praat op, of ik kieper je zó overboord!”

De jongens trillen van spanning, en hun vuisten hallen zich. Als Kees iets doet, zullen ze zich verdedigen!

Maar zover komt het niet!

Gerrit, die even naar binnen is geweest, komt weer tevoorschijn en springt in de boot. „'t Is oké hoor”, „alles is op z'n plaats!”

„O”, knikt Kees, terwijl hij weer gaat zitten, „gelukkig. Anders had ik ze hier zwemmen geleerd, dat verzeker ik je!” En dan zoeken zijn ogen Ruurd. „Dat brugwachtertje”, zegt hij langzaam, „dat ventje daar, heeft toch nog wat aan mij tegoed en we kunnen die rekening meteen wel even vereffenen”. En, terwijl hij Ruurds bootje weer wat dichterbij naar zich toe trekt: „Zeg nou nóg eens Thor hè, toe dan! Weet je wel hoe koud het water is? Nou, dan zal ik het je eens laten voelen!”

Langzaam strekt zijn sterke arm zich naar Ruurd, die angstig achteruit krabbelt.

Maar dan maakt Stille Gerrit er een eind aan. „Begin nou geen onzin hè”, zegt hij zacht, terwijl hij Kees bij de schouder pakt, „er is een zoontje van de „Opper” bij. Als vanavond één van die knapen doornat en ziek thuis komt, dan heb je de poppen aan 't dansen. We hebben al pech genoeg vandaag”.

„Och wat”, zegt Kees onwillig, „jij bent veel te gauw bang”. Maar hij laat zijn vuist toch zakken. Dan fluistert Gerrit hem wat in 't oor. Even loeren twee paar ogen naar de jongens. „'t Is goed”, knikt Kees tevreden en, plotseling overeind komend, grijpt hij Ruurds beide roeiriemen, die naast elkaar in 't bootje lagen en gooit ze op de schuit. Met-

een duwt hij 't bootje met kracht af. „Ziezo”, grijnst hij, „probeer nou maar om thuis te komen. En doe vooral de groeten van Kees van Lange Willem!”

„Da's gemeen!” schreeuwt Ruurd woedend, „hoe moeten we nou varen?”

„Mij 'n zorg”, roept Kees terug, en op de schuit springend: „Je hebt voor de wind hoor, laat je maar drijven!”

Dan verdwijnt hij door 't deurtje.

Maar Gerrit is er nog. Niet helemaal rustig, staat hij het hulpeloos rondrijvende bootje na te kijken. Nee, dit komt niet goed.... Ineens keert hij zich om, grijpt één roeiriem van de schuit en gooit die de jongens achterna. „Hier”, roept hij, „probeer het daar maar mee! En laat ik je hier niet weer zien!” Dan verdwijnt ook hij in de schuit.

HOOFDSTUK 8.

En daar drijven de jongens dan...

Wat helpt het of ze mopperen en schelden, ze moeten naar huis! Maar hoe?

Ruurd steekt de riem achter de boot in 't water als een roer en beweegt hem dan snel heen en weer. Ze komen er werkelijk mee vooruit, maar 't gaat zo langzaam. En je wordt er op den duur zo moe van.

Freek verzint, om náást de vaargeul te gaan varen. 't Is daar ondiep, denkt hij, en ze kunnen dan misschien de riem als vaarboom gebruiken. Maar ook dat mislukt: de bodem is met de korte roeiriem niet te bereiken. Zo zwoegen en zweten ze een half uurtje en dan geeft Ruurd de moed op. Voorover, het hoofd steunend op de handen, gaat hij bij 't roer zitten. „'t Wordt wel acht uur vanavond”, zucht hij, „en hoe komt het straks met mijn kranten?” Freek, die nu weer krampachtig met de roeiriem door het water beukt, weet het ook niet. Maar als jij er bij gaat zitten, kom je helemaal niet vooruit. „Misschien komt er straks 'n schip voorbij”, verzint hij weer, „en kan dat ons op sleeptouw nemen...” Ruurd haalt de schouders op en dan neemt hij de riem toch maar weer

over. Hijgend laat Freek zich nu op 't bankje vallen. En 't huilen staat hem nader dan 't lachen....

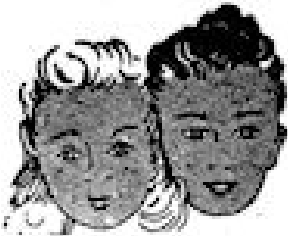
Maar wat is dat?

Een poosje heeft Freek alle kanten uit zitten kijken, maar nu komt hij wat rechterop en spitst de oren. Is daar geen ongewoon geluid, heel in de verte? Zoiets van tik-tâk-tik-tâk... Ja, Ruurd hoort het nu ook en 't komt dichterbij. Even luisteren ze nog scherp toe en dan, plotseling wéét Freek het en z'n ogen schitteren! „'t Is de politieboot”, juicht hij, „wacht nog maar even, tot hij dat eilandje voorbij is, dan kun je 'm zien!” Gespannen zitten ze dan weer te wachten en te turen, tot werkelijk, van achter een rietkraag het bootje tevoorschijn komt. En beide tegelijk herkennen ze de snelle boot van

Wachtmeester deVries. „Ja, kijk maar, Freeks vader zit bij 't roer! En nu schreeuwen jongens en zwaaien! Stel je voor dat het bootje hen daar in de verte voorbij tufte, zonder hen op te merken.... Freek schreeuwt de handen als een trompet voor de mond, uit alle macht, maar Ruurd probeert wat anders.

(Wordt vervolgd).

„Onze eigen krant”

Voor de hoogste klassen der Christelijke Scholen
Verschijnt de 20ste van de maand

Redactie: L. Meijer, H.d.S., Bedum - Bulthuis
H.d.S., Ten Post - Tj. Schaafsma, H.d.S., Kampen
Administratie-adres: "DRUKKERIJ DE VRIES"
Siddoburen Telef. No. 345 - Girorek. no. 139559

9e Jaarg. No. 10 - Febr. '54

Conferentie — IN BERLIN —

Om te proberen de spanning in de wereld wat te verminderen, zijn de Grote Vier in Berlijn een conferentie begonnen.

De grote Vier, dat zijn Amerika, Engeland, Frankrijk en Rusland. Daarvan zijn de drie eerste tamelijk goede vrienden, maar Rusland is het zo goed als nooit met hen eens. Dat geeft juist de spanning in de wereld. Want Rusland is machtig. 't Had heel wat voeten in de aarde, voordat men het eens was over de plaats, waar men zou vergaderen. „In Oost-Berlijn”, vonden de Russen. Daar zijn wij de baas.

„Neen, in West-Berlijn”, vonden de andere drie. Dat is hun domein.

Tenslotte kwamen ze dan overeen dat de vergaderingen beurtelings in Oost- en West-Berlijn zouden plaats hebben.

Een volgend punt van verschil waren de zaken, die aan de orde zouden komen. Verschil over de agenda dus. Duitsland, Oostenrijk en wat nog meer?

Er was zo al veel geharrewar, voordat men eigenlijk begonnen was.

Tijdens de besprekingen bleek het dan ook al spoedig, dat er van eensgezindheid geen sprake was. Wat Foster Dulles, Eden en Bidault (dat zijn de ministers van buitenlandse zaken van Amerika, Engeland en Frankrijk) willen, dat wil Molotof, de Russische minister, net niet en omgekeerd is het al precies eender.

Misschien duurt de conferentie nog voort, als jullie dit no. van O.E.K. leest, maar 't is zeer de vraag, of ze dan al resultaten bereikt hebben.

De wereld verwacht het van de Grote Vier, alsof die de draden van de wereldgeschiedenis in handen hebben, maar zij vergeten, dat ook deze groten maar mensen zijn. Mensen, die menen, dat zij het zonder Gods zegen wel afkunnen.

DE RUSSISCHE AMBASSADE

AUSTRALIË'S PLAAGGEESTEN

Als we niet met de ogen in de zak lopen, kunnen we elke dag Gods grootheid zien in de natuur. Hoe mooi en hoe goed heeft God alles geschapen! De knapste professor had zoiets niet kunnen uitdenken.

In alle jaargetijden is de natuur mooi, maar hoe verschillend is de pracht telkens weer. En dan, hoe **verschieden** zijn de planten en dieren in de verschillende werelddelen en luchtstreken.

Neem bijvoorbeeld Australië.

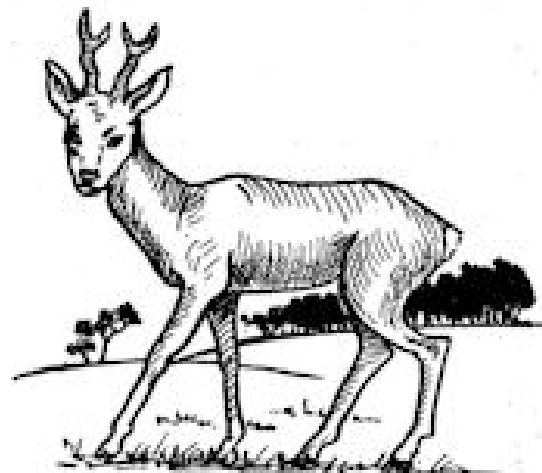
Daar komen dieren voor, die men nergens anders in het wild aantreft. Ken je er een paar?

Wij zeggen wel eens, dat God er voor gezorgd heeft, dat er evenwicht in de natuur heerst. Muizen, ratten en konijnen bijvoorbeeld, die zich snel vermenigvuldigen, worden fel gejaagd door andere dieren, zoals katten, honden, vossen, marters en roofvogels. Zodoende worden er heel wat van die schadelijke dieren opgeruimd en ontstaat er geen muizen-, ratten- of konijnenplaag in ons land.

In Australië heerste dat evenwicht van 5000 kilometer verdedigen", vertelde een **collega**. „Tegen wie?" vroeg ik onschuldig. „Tegen spreeuwen en mussen", was het antwoord. Men was in de natuur ook, totdat de blanken zich daar vestigden. Die brachten daar ook Westerse dieren, zoals schapen, konijnen en herten en enkele Europese vogelsoorten.

Met die schapen ging het best, zo-

dat Australië nu het eerste wolland ter wereld is. Maar door het overbrengen van konijnen, herten en vogels is het evenwicht in de natuur in de war gebracht. Die dieren hadden daar geen natuurlijke vijanden zoals in Europa, met het gevolg, dat ze zo in aantal toenamen, dat er van konijnenplagen, hertenplagen, mus-

senplagen enz. gesproken kon worden.

Hoe erg het soms wel is, blijkt uit het volgende stukje, dat ik in een grote krant vond.

„Als de vriendelijke West-Australiër over zijn oorlog tegen konijnen, mussen en ander „ongedierte" begint, krijgt hij iets van de Duitser. Hij wordt soldaat. „Wij moesten een kust op dit punt geslaagd, „want het is nu jaren geleden sinds er een spreeuw in West-Australië is **gesignaleerd**”.

Maar de oorlog is in volle gang tegen andere beesten, die taaier zijn

Frankrijks moeiten.

De strijd in Frans Indo-China gaat maar steeds door. Frankrijk kan de opstandige Vietminh maar niet de baas. Integendeel, de opstandelingen behalen door verrassende aanvallen grote terreinwinsten. Als de Fran-

sen hen willen bombarderen zijn ze onvindbaar teruggetrokken in het oerwoud. 't kost Frankrijk veel doden en gewonden en hopen geld. Amerika steunt wel, maar toch zijn de Fransen de oorlog moe. Zal de opstand ook hier zegevieren?

zich goed! „Gaaf Uw gang hoor”, bromt hij onverschillig. En even dwaalen zijn ogen onrustig naar de jongens daar bij de deur. Zouden die lummele dan toch... Enfin, laten ze maar zoeken, ze vangen Kees toch niet! De buit is allang op een andere plaats en als 't helemáál knijpt, ziet hij wel kans om alles ongemerkt over boord te gooien. Dan kraait er geen haan meer naar! Heel gewoon steekt hij een nieuwe sigaret aan en neemt een laars in de hand, om die schoon te maken. Stille Gerrit is ook al aan zo'n karweitje bezig.

De politiemannen hebben intussen een kijkje genomen in de bewuste kast, maar vergeefs. Ze hadden dat wel gedacht, trouwens. Even fluisleren ze nu samen. Wat zullen ze doen? Dan komt Hiemstra terug in de woonkamer en gaat vlak voor Kees staan. „Ik heb reden om aan te nemen”, zegt hij streng, „dat de

gestolen eigendommen van Gabe van der Leest hier verstopt zitten en ik geef je de raad om nu direct te zeggen, wáár. Dat is het enige waarmee je je straf nog kunt verlichten. Als je ontkent, arresteren we jou en je kameraad nu meteen en dan zit je

vanavond nog in de nor! Dus nog eens: wáár is het geld?....

Kees is plotseling erg bleek geworden en zijn laars neergooiend, springt hij overeind. „Ha, ha....” lacht hij schor, „wij weten van geen geld man! En ons arresteren, dat mag je proberen!” Met een woeste ruk trekt hij de tafel tussen zichzelf en de politie. Dreigend gaat zijn hand in de broekzak....

„Gaan jullie in de boot, jongens!” wenkt Hiemstra naar Ruurd en Freek die opgewonden toekijken. Het bevel klinkt streng en zonder tegenstribbelen verdwijnen ze. Maar ze kunnen toch niet laten om in het keukentje nog even om te kijken. En dan zien ze het nog net!

Stille Gerrit is naast zijn kameraad gaan staan, maar zijn ogen zoeken de deur. Dan hebben de beide politiemannen plots 'n revolver in de hand.

„Handen omhoog!” roept Hiemstra en meteen, alsof hij daarop gewacht had, bukt Kees zich en slingert met kracht een lege bierfles, die hij in de zak had, naar de „Opper”. Snel buigt die zijn hoofd opzij en rinkelend slaat het gevaarlijke ding tegen de wand kapot. Van het ogenblik van verwarring, dat nu volgt, maakt Kees gebruik om er vandoor te gaan. In één sprong is hij de nog openstaande keukendeur door en dan rent hij het trapje op naar de uitgang. Bang drukken de jongens zich tegen het aanrecht... Maar daar heb je Hiemstra ook al! Hij is vliegensvlug om de tafel heen gelopen en net als Kees de buitendeur opent, komt hij de keuken in. „Sta, of ik schiet!” wordt er geroepen en geen seconde later kraakt een schot. 't Is als waarschuwing bedoeld: de kogel slaat door het dak, maar Kees heeft het begrepen!

„Schei maar uit”, roept hij, zich plotseling omkerend, „ik geef me over! Trillend van opwinding, de handen omhoog, komt hij terug in de schuit.

Daar heeft Wachtmeester de Vries intussen Gerrit voor zijn rekening genomen en nu staan de beide bandieten daar netjes naast elkaar....

Met een snelle beweging strijkt Hiemstra even zijn hand over Kees' jas. „Dat dacht ik al”, knikt hij, „in die binnenzak zit wat. Haal het er eens uit, jo!”

„Dáár dan”, grauwt Kees en nijdig gooit hij het geld en het horloge op tafel. Hij heeft het spel verloren....

Tevreden steekt Hiemstra de buit bij zich. „Ik had die knaap in de gaten zopas”, zegt hij tegen de Vries. „Hij wilde in de gauwigheid die dingen even over boord gooien, dan hadden wij geen bewijzen meer tegen hem. Maar 'k was hem net even te vlug af”. En dan, de tafel terugschuivend naar zijn plaats: „En nu moesten we Larum maar eens weer opzoeken, dan kunnen we de heren daar wel eens verder aan de tand voelen. Vooruit maar jongens, naar de boot!”

Gehoorzaam en zonder één woord meer te zeggen, gaan Kees en Gerrit mee naar buiten en zitten even later, als gehoorzame schooljongetjes naast elkaar in de politieboot. Ruurd zoekt nog vlug zijn verloren roeiriem op en dan laten ze zich weer heerlijk op sleeptouw nemen! 't Is bij half zes en ze zullen proberen nog op tijd thuis te zijn voor Ruurd zijn kranten, heeft Wachtm. de Vries gezegd.

„En morgen staat dit avontuur van vanmiddag ook in de krant”, zegt Hiemstra, „daar zal ik voor zorgen. 't Wordt hoog tijd dat sommige mensen in Larum eens horen wie indertijd werkelijk Gabe v. d. Leest bestolen hebben, vind je ook niet Ruurd?”

„Ja”, knikt Ruurd blij, terwijl hij even opkijkt. Vreemd, hij zat daar zelf ook net aan te denken. Het uitstapje naar de „Arke Noachs” is eerst zijn neus voorbij gegaan, maar hij is er nu tóch geweest. En wie had ooit kunnen denken, dat daardoor het raadsel van de diefstal bij Snakkerbuurt, nu meteen is opgelost! Nou, er is heel wat te vertellen morgen op school. Aan de meester natuurlijk, maar vooral ook aan de kinderen van de zesde klas!

HOOFDSTUK 9.

De volgende morgen trekt Ruurd al vóór achten bij Freek aan de bel.

160

Het avontuur van de jongens heeft gisteravond heel wat opschudding en blijdschap gebracht in 't brugwachtershuisje. Eindelijk zullen ze dan eens weten, wat er nu op die bewuste avond precies is gebeurd, daar op de weg bij Snakkerbuurt. En daarom vond Opa het best, dat Ruurd er al vroeg op uit ging. Eens horen, of die beide booswichten gisteravond nog iets hebben verteld.

Freek komt opendoen. „Vader slaapt nog”, vertelt hij, „die heeft nog tot gisteravond laat moeten doorwerken”. Maar laat Ruurd maar gauw binnenkomen, er is tóch wel heel wat te vertellen!

In de huiskamer is Freeks moeder bezig de ontbijttafel klaar te ma-

ken en even later komt Ria er ook bij. Samen vertellen ze alles, wat ze van hun vader hebben gehoord.

Kees en Gerrit hebben er gisteren, op het bureau, eerst nog een poosje omheen gedraaid, hoort Ruurd, maar eindelijk hebben ze toch alles bekend. Ze hebben de dronken veekoopman op die avond helemaal van de stad af gevolgd, tot ze op de eenzame weg hun kans schoon zagen.

(Slot volgt).

MAART 1954 - 9e jaargang No. 11

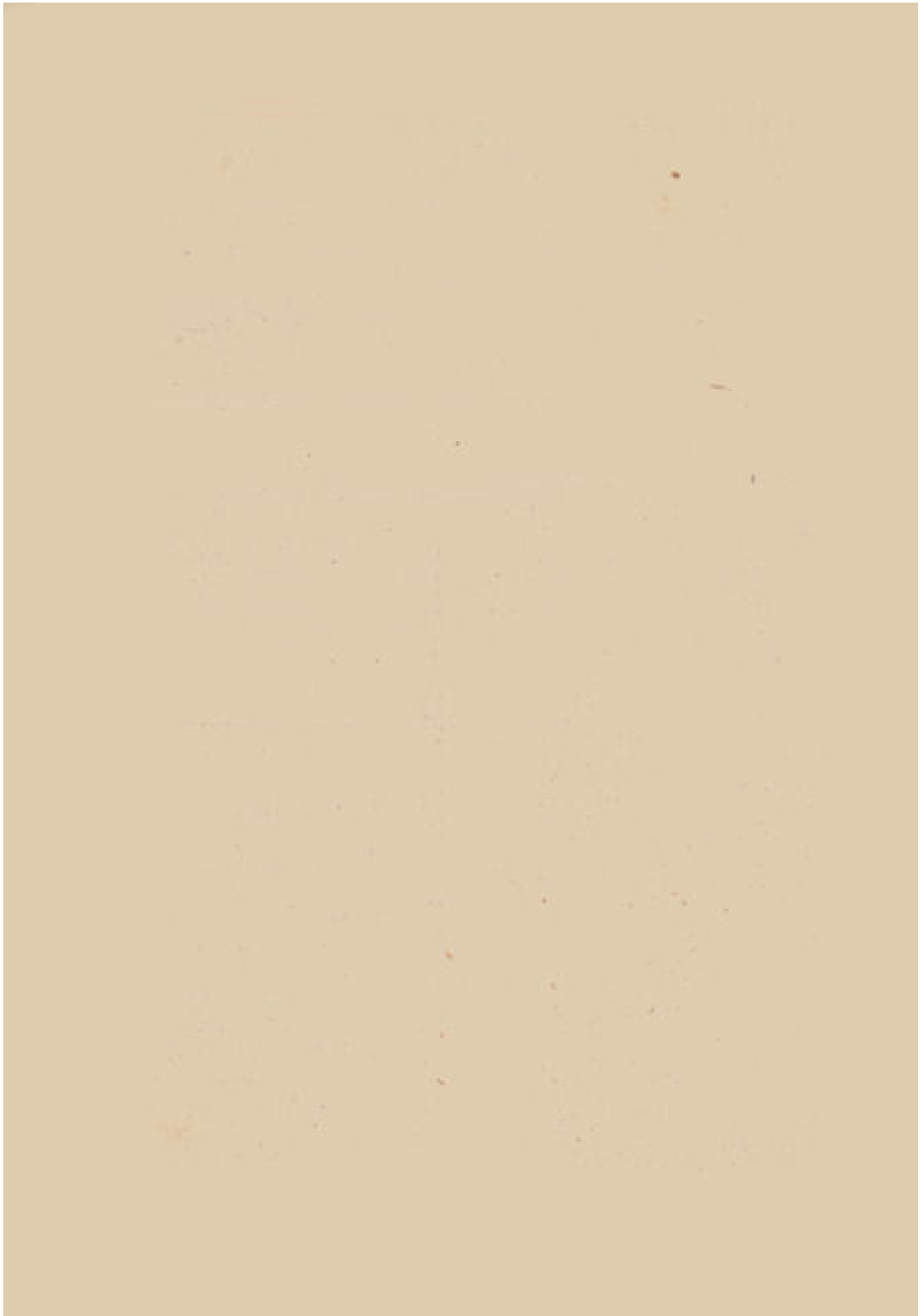

Onze eigen krant

INHOUD:

1. Woelingen in Egypte.
2. Op het scheurende ijs.
3. In sneller tempo.
4. Over ons hoofd-voedsel.
5. Ver aan het Noorderstrand.
6. Zending: „Diep in het binnenland“.
7. Pasen.
8. Ons Werkhoekje.
9. Feuilleton: „Het brugwachtershuisje van Larum“ (slot).

Even een druk gefluister en gegichel in 't gangetje en dan gaat de deur van de scheerwinkel open.

„U weet er van?" informeert meester, terwijl hij Baas een hand geeft. In zijn ogen schittert de pret!

„Nou, dat is te zeggen", bromt Veerman, „ik wist wel wát, maar dit niet"....

„'t Valt mee, Baas, wérkelijk", troost meester en dan wijst hij ieder een plaatsje.

„Kijk Dirk, jij bent de Voorzitter, is 't niet? Ga jij dan op die stoel zitten, daar bij 't raam. En de anderen op die banken. Huurd maar hier, tegenover de voorzitter".

Een beetje beduusd zoekt Huurd zijn plaatsje op, naast Freek. Hij is de enige van de klas, die niets van deze vergadering wist. Zelfs Freek, die wél op de hoogte was, heeft hem er niets van verteld. Want 't moest een verrassing blijven, dat was de afspraak.

„Daar komt je vader ook, Freek", roept Piet Bergers op eens en meteen komt de „Opper" al binnen. Met een guttig knipoogje groet hij Baas Veerman en z'n dochter en geeft meester een hand.

„Gaaf u maar hier zitten, Hiemstra, no-digt meester, „er is nog een plaatsje vrij.

„Gezellig is 't hier", vindt de „Opper".

„'k Wist niet, dat die jongens zo zoet konden zijn!"

Dan stopt er een auto voor 't huis en

Baas, nu helemaal in de war, vliegt weer naar 't raam. „Nou breekt m'n klomp", roept hij, „daar heb je van der Vaart ook nog. Wat beleven we toch vandaag!"

„U zult het direct weten, hoor", glimlacht meester, „'k geloof, dat we er nu allemaal zijn".

Even later zit ook Dirks vader in de kring en dan kan de vergadering beginnen. Dirk, die al een poosje wat zenuwachtig met een houten hamer heeft zitten spelen, rijst overeind en geeft een flinke tik op de tafel.

„Dames en Heren!"....

Dirk heeft zijn toespraak thuis netjes opgeschreven en van buiten geleerd, maar nu het er op aankomt, is hij wel een beetje in de war. Hij knicht eens en veegt wat met

zijn zakdoek. Als al die grote mensen ook naar je kijken....

„Toe nou, je", dringt Ria van Dam, „doe niet zo flauw". En dat helpt!

„'t Is niet op de gewone plaats", begint Dirk, „dat wij vandaag onze club-vergadering houden. En... ch... enfin, 't is allemaal een beetje vreemd hè, dat zien jullie wel. En dat komt, omdat er iets vervelends is gebeurd op de club. Je weet natuurlijk allemaal wat ik bedoel".

„Schiet nou maar op!" laat Frits Verhoog zich ontvallen, maar dan ziet hij meesters afkeurende blik en krijgt hij een kleur..

„Dat zal ik doen", knikt Dirk, die er nu goed „in" komt — „als Frits tenminste zijn knoepsagaasje... ch... zijn mond, bedoel ik, een beetje dicht houdt!"

Allemaal lachen ze om Dirks uitval, maar die laat zich nu niet meer van de wijs brengen en geeft een klap met de hamer.

„Iets vervelends, zei ik", gaat hij dan, wat luider, verder. „We hebben een jongen, een lid van de club, toen die iets heel akeligs beleefde, lelijk behandeld en in de steek gelaten. We vinden dat nu heel erg; zó erg, dat een paar meisjes al hebben voorgesteld, om de hele club maar op te doeken. Ze hadden er geen aardigheid meer aan. Maar opdoeken dat is, nou ja, dat is 't laatste hè? Daarom hebben we gisteren, op onze vergadering iets anders afgesproken, om 't weer goed te maken. — Huurd, wil jij even gaan staan?"

Met een kleur als vuur komt Huurd overeind. Hij vindt het maar knap vervelend, om zo „in 't konnetje" te staan en om hém mocht Dirk er nu wel mee uitscheiden.

't Is allang goed zo....

't Is intussen heel stil geworden in de scheerwinkel en allen zitten een beetje in spanning.

„Namens heel Gb", gaat Dirk dan verder, „moet ik je eerst excuus aanbieden en je vragen, of je weer lid van de club wilt worden?"

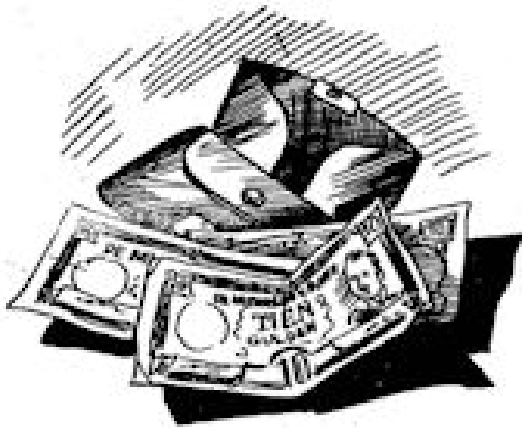
„Wordt Freek ook lid?" vraagt Huurd, met even een blik op zijn kameraad.

„Ja hoor", zegt Dirk, „dat is al in orde".

„Nou, dan ik ook", knikt Huurd „en nou ga 'k weer zitten hoor. En praaf er nu maar niet meer over hè?"

„Nog heel even", zegt Dirk, „want we wilden niet alleen wat zeggen, zie je, maar ook wat dóen. We hebben toen van dat uitstapje naar „de Arke Noachs", nog een paar centen overgehouden in de kas en later er nog wat bij gespaard. Iemand die we goed kennen" (met even een blik naar zijn vader) „heeft er toen een mooi, rond bedrag van gemaakt. En dat moet ik je nu geven, als een vergoeding voor... ch.... voor alles! Kijk, hier is het!" En voor Huurds verbaasde ogen haalt Dirk drie briefjes van tien uit zijn portemonnaie en reikt hem die over. „Als je binnenkort misschien naar de H.B.S. gaat", zegt hij nog, „zul je 't wel kunnen gebruiken. Hier je, asjeblieft!"

„Oh", zegt Huurd, helemaal in de war

van zo iets geweldigs, „wat vind ik dat fijn van jullie”. En zijn ogen zoeken even Tante Lena. Mag hij dat nu zomaar aannemen?... Maar er is niet lang tijd om na te denken, want nu Dirk is gaan zitten, komt Hiemstra overeind. Hij is in uniform en de jongens vinden het leuk: een „Oppert”, die zomaar het woord voert in hun club!

„Voorzitter, mag ik ook even wat zeggen?”

„Gaat uw gang”, knikt Dirk, die wel wist, dat dit komen zou.

„Nu jullie president”, begint Hiemstra deftig, „zo netjes dat geld heeft aangeboden, mag ik het geheim waarmee ik al een poosje rondloop, zeker ook wel verklappen. Toen Gabe van der Leest indertijd zijn geld was kwijt geraakt, heeft hij mij honderd gulden beloofd voor degene, die het terug zou vinden. En nu mag je van de koopman zeggen wat je wilt, maar éerlijk is hij wel. Bijna al zijn centen heeft hij teruggekregen, en toen hij de laatste keer terugkwam van de markt, heeft hij die honderd gulden op het bureau ge'bracht. Deze keer was hij niet dronken; ik heb trouwens de indruk, dat het nu die beroving wel iets beter met hem gaat. Misschien heeft hij er iets uit geleerd. Maar hoe dan ook, ik kreeg honderd pop, voor Ruurd en Freek ieder vijftig. Freek heeft het geheim goed bewaard, want Ruurd wilden we er eens lekker mee verrassen. Hier Ruurd, eerlijk verdiend! Gebruik het maar als je straks met Freek en de andere kinderen van je klas misschien naar de H.B.S. gaat. En voor de tweede keer voelt Ruurd zich geld in de handen stoppen, maar liefst vijftig gulden tegelijk. En 't is alwéér voor de studie... wat zal Opa wel zeggen? Met schitterende ogen neemt hij het geld aan en hij weet heus zo gauw niet, wat hij zeggen moet!

En dan gebeurt er iets onverwachts.

Bij het zien van al dat geld, heeft Tante Lena plotseling een inval gekregen, een prachtige idee. Even is ze de scheerwinkel uit geweest en als Hiemstra gaat zitten, zegt ze plotseling, precies zoals 't hoort: „Voorzitter, mag ik ook even wat zeggen?” Hé?... laat Dirk zich ontvallen ...eh... wat zegt u? Ja, natuurlijk!”

Dirk wist precies wat er gebeuren zou

op deze vergadering, maar dit stond niet op zijn briefje en hij vindt het eigenlijk—maar een beetje vervelend.

„Nou voorzitter”, gaat tante verder, „Ruurd heeft een hele vervelende tijd gehad, dat is naar en nu jullie zoveel voor hem hebben gedaan, weet ik ook nog wat. Het geld dat oog van Ruurd zijn moeder afkomstig is en waarmee hij toen die vervelende geschiedenis heeft beleefd, lag nog altijd in de kast. Nu iedereen zeker weet dat hij er eerlijk aan gekomen is vind ik, dat hij het terug moet hebben. Denkt u ook niet, vader?”

„Ja, ja”, knikt Baas, die vanmiddag van de ene verbazing in de andere valt, „ja, dat is zijn eigen geld, natuurlijk”.

„Goed”, zegt Tante Lena, „hier dan, Ruurd, voor je spaarpot, joi!”

„Dank u wel, Tante”, zegt Ruurd zacht, maar zijn stem trilt een beetje. En zijn ogen schitteren!

Dan is het meester zijn beurt.

„Voorzitter”, begint hij, terwijl even een lachje trilt om zijn mond, „ik heb geen geld voor Ruurd, hoor. Me dunkt, hij heeft nu wel genoeg gekregen ook. Maar ik heb tóch een geheim, dat ik mag verklappen. We weten allemaal, dat Ruurd erg graag naar de H.B.S. wil. Welnu, Ruurd zijn Opa heeft mij gezegd, dat het alléén om de kosten was, dat hij er op tegen was. Hij wist niet, hoe hij al dat geld hij elkaar zou krijgen. En kijk nu eens... Me dunkt, voor 't eerste jaar is er al haast genoeg. Wat vindt u, baas, zouden we 't maar niet wagen straks? Ik vraag het uit naam van de hele vergadering hier!”

„Wacht even”, komt dan opeens de zware stem van boer van der Vaart er tussen en Baas, die zijn mond al open had, gaat weer zitten.

„Meester zegt daar”, begint de boer, „dat het geld voor het eerste jaar er al háást is. Nu, ik ben geen Sinterklaas boer, en geld geven, dat doe ik niet. Maar ik heb óók iets goed te maken. En nu wil ik dit zeggen: als Ruurd eenmaal op de H.B.S. gaat, heeft hij een lange zomervacantie. En als hij dan wil, mag hij samen met zijn kameraad, bij mij op de boerderij komen helpen. 'k Heb verleden jaar ook een paar van die knapen gehad en ze hebben een aardige stuiver verdiend. Me dunkt, als hij dat doet, dan heeft hij zeker de onkosten van 't eerste jaar wel bijelkaar. En wat de volgende jaren betreft: als hij op die school zijn best doet, zal ik hem ook verder niet vergeten. Neem je mijn voorstel aan, Ruurd?” „Graag boer”, is 't enige wat Ruurd te zeggen weet.

En dan de meester weer: „Nou Baas, dan zijn we klaar, vindt u ook niet? Ruurd is nu weer lid van de club. Mag hij, net als de andere kinderen van 6b straks examen gaan doen voor de H.B.S.?”

Dan wordt het Baas te machtig.

Langzaam komt hij overeind en zijn oude stem trilt van aandoening, nu hij praten moet.

(Vervolg op achterzijde omslag).

„Wat zal ik zeggen, meester?” aarzelt hij. „A is mij te slim geweest en tegen deze samenwering hier, kan ik niet op. 'k Ben lang op die studie tegen geweest, dat weet u, maar nu 't zo loopt, zo... wónderlijk, zou ik haast zeggen, nu darf ik mij niet meer te verzetten. Ik zie hier Gods vinger in, meester. Hij heeft zelf de weg voor Ruurd gebaad. En ik kan alleen maar zeggen: Ik dank jullie voor alles, wat je voor mijn kleinzoon hebt gedaan. Ik geef mijn toestemming voor de studie en ik hoop dat God Ruurd en jullie allemaal daar, op die school zegenen mag”....

De oude man heeft de tranen in de ogen, nu hij weer zitten gaat en ook Tante Lena heeft het te kwaad. Even is het stil. 't Lijkt wel, of ze allemaal onder de indruk zijn gekomen, van wat Baas heeft gezegd....

„Nou Ruurd”, zegt meester dan, „we feliciteren je wel, joi! Je hebt voorlopig je doel bereikt en we zijn allemaal blij, met jou. En ik geloof, voorzitter, dat we de vergadering nu wel kunnen sluiten. 't Is 'n mooie en een geslaagde club-vergadering geweest, vindt u ook niet?”

„Ja meester”, knikt Dirk ijverig, „we hebben 't nog nooit op de club zó fijn gehad! En nu gaan we naar huis, jongens. Ik sluit de vergadering en ik verzoek alle aanwezigen om rustig deze plaats te verlaten!”

„Schep niet zo op, jo”, roept Frits Verhoog er meteen overheen en dan gaan de monden open! Lang niet zo kalm als Dirk had bedoeld, stroomt de schare naar buiten. De groten blijven nog even napsraten.

„Baas”, roept Piet Bergers over alles heen, „mag Ruurd nog even mee, en Freek ook, Hiemstra?”

Hiemstra knikt en Tante Lena, die hij de

deur staat, zegt ook, dat 't goed is. Als Ruurd zijn tijd maar niet vergeet!

Nu, daar is geen gevaar voor en ze hebben lekker nog een uurtje om te spelen op „Lingenda”. Ruurd heeft intussen zijn fiets ook uit 't schuurtje gehaald en dan rijden ze samen, opgewonden pratend en lachend, de straat uit. In de bocht, bij de brug keert Ruurd zich nog éénmaal om. Ja, Tante staat er nog en ze wuift hem na. Lachend steekt hij zijn hand op en zwaait terug. En zo zwaaiend, verdwijnt hij in de bocht.

Met een blij hart keert Tante zich om en gaat terug in huis. Over Ruurd heeft ze geen zorg meer te hebben. Als een vreemde is hij hier gekomen, alleen en vol heimwee.

Nu heeft hij vrienden gevonden én geluk en een nieuwe, lichte toekomst!

— EINDE. —

